PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 22 (117) NOIEMBRIE 1963 — Anul VI (XVI)

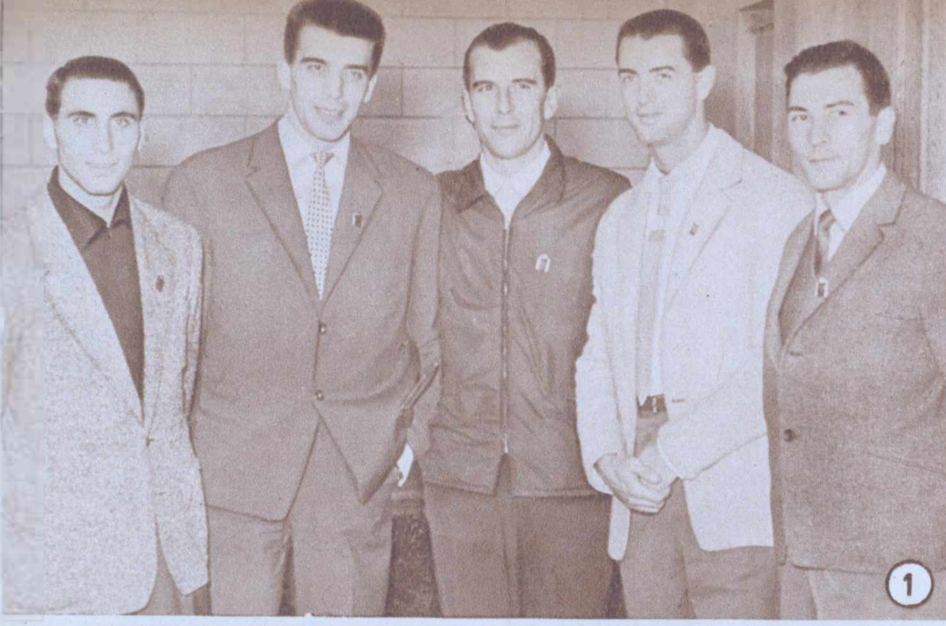
LUPTĂ AERIANĂ

între „cavalerul negru" (Adamache) și Stoicescu. Progresul — Steagul roșu 1—1.

Foto: V. BAGEAC

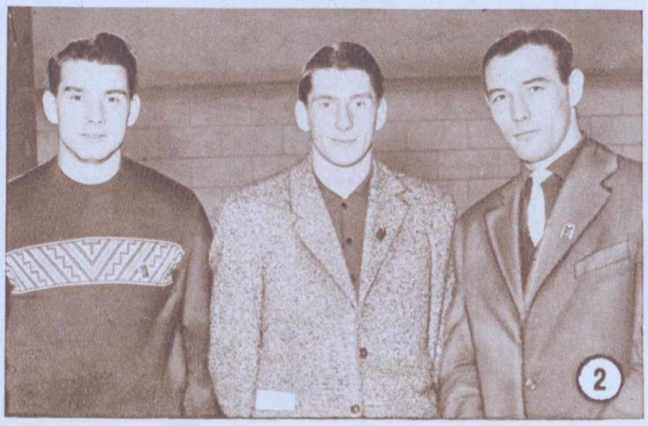

ÎN INTERIOR: patru pagini de fotbal, inclusiv fotocronica meciului Dinamo București—Real Madrid.

1

BINEMERITATĂ RECOMPENSĂ

2

Strădaniile depuse de voleibaliştii noştri fruntaşi de-a lungul unei foarte bune pregătiri şi-au primit cununa categoricului şi răsunătorului succes obţinut de echipa masculină a Republicii Populare Romîne în recentul campionat al Europei. La victoria, în egală măsură netă şi strălucită, a proaspetei campioane europene, au contribuit toţi componenţii reprezentativei, în frunte cu căpitanul echipei, mai vechiul maestru emerit al sportului Horaţiu Nicolau. **Opt dintre ei au avut bucuria suplimentară ca, urmare a valoroasei lor comportări pe parcursul marii competiţii, să-şi întregească în această sărbătorească ambianţă norma de clasificare necesară situării pe poziţii superioare în ierarhia sportivilor din ţara noastră. Binemeritata recompensă, acordată într-un cadru festiv de Biroul Consiliului General al UCFS şi care s-a adăugat la fericirea cuceririi laurilor de campioni ai Europei, i-a încununat astfel cu titlul de maestru emerit al sportului pe** Aurel Drăgan, Eduard Derzei, Davila Plocon, Mihai Grigorovici **şi** Gheorghe Fieraru **(de la stînga spre dreapta în fotografia 1) şi cu titlu de maestru al sportului pe** Wilhelm Schreiber, Mihai Coste **şi** Iuliu Szöcs **(de la stînga spre dreapta în fotografia 2).**

Felicitări, binemeritate ca şi răsplata cuprinsă în titlurile de onoare primite de ei! Şi succes deplin în viitoarele eforturi de creştere a măiestriei lor sportive, pentru reprezentarea cu cinste a ţării şi de acum încolo, pentru medalia olimpică de la Tokio! Ne îngăduie să o sperăm atît actuala valoare a reprezentativei noastre masculine, cît şi fermitatea angajamentului rostit de maestrul emerit al sportului Davila Plocon, **în numele celor distinşi şi al întregii echipe naţionale, cu prilejul festivităţii de decernare a înaltelor titluri. Să aşteptăm deci cu nădejde împlinirea promisiunii!**

— c. f. —

START PROMIŢĂTOR

Devenite acum tradiţionale, Campionatele in ternaţionale de gimnastică ale ţării noastre a reuşit, şi la această a VI-a ediţie a lor, să bucure pe iubitorii gimnasticii. Anul preolimp a început sub auspicii bune din punctul de v dere al reprezentării noastre în marile competiţ internaţionale. Cele 11 norme olimpice îndepl nite cu această ocazie redau elocvent progres net al gimnastelor şi gimnaştilor susceptibi de selecţia în lotul nostru olimpic. S-a reconfi mat posibilitatea ridicării nivelului tehnic gimnaştilor noştri pînă la cerinţele concursuril internaţionale şi chiar, am putea spune, pîr în apropierea nivelului reprezentantelor noastr Însfîrşit, reintrarea Elenei Leuştean-Popescu risipit multe îndoieli: ea s-a instalat autorit în plutonul fruntaşelor.

Şi pentru federaţiile de specialitate ale cela lalte ţări participante acest concurs a constitu un minunat prilej de verificare parţială a p tenţialului pentru Tokio. Nivelul la care evoluat, pe lîngă faptul că ne-a dat posibilitat de a întrezări pînă aproape de amănunt for de concurs a echipelor respective, a arătat îmbinarea talentului cu seriozitatea şi ambiţ vor aduce nume noi pe firmamentul gimnasti internaţionale de prim rang. Astfel, tiner Mzia Ninoşvili (U.R.S.S.), Jarka Sedlaco şi Maria Krajcirova (R.S. Cehoslovacă), dint concurentele străine, precum şi gimnaştii Vla mir Kuţ şi Eduard Gromov (U.R.S.S.), Nen Vidocici (R.S.F. Iugoslavia) şi Werner Dölli (R.D. Germană) au arătat că pretenţiile lor participare olimpică sînt justificate. Încă un a gument în favoarea succesului deplin al „intern ţionalelor" 1963!

ÎN FOTOGRAFII:

① Sonia Iovan, „vioara I" a concursului, lucrînd bîrnă.

② Omonimul marelui atlet sovietic aspiră la a-l veni... sinonim. Saltul la bară al primului clasat la dividual compus, V. Kuţ, ne-o dovedeşte!

③ O reapariţie îmbucurătoare, Elena Leuştean-Pope (locul I la sol).

④ 2 × 3 graţii: primele 6 clasate au... cucerit bîr Beneficiari: desigur, fotoreporterii...

Foto: P. ROMOŞA

1

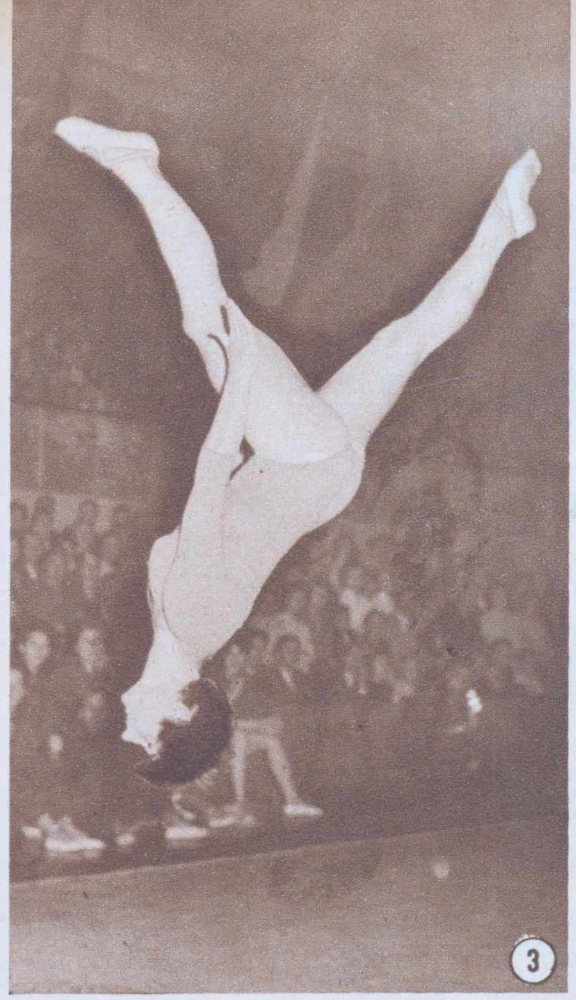
PREGĂTIRI

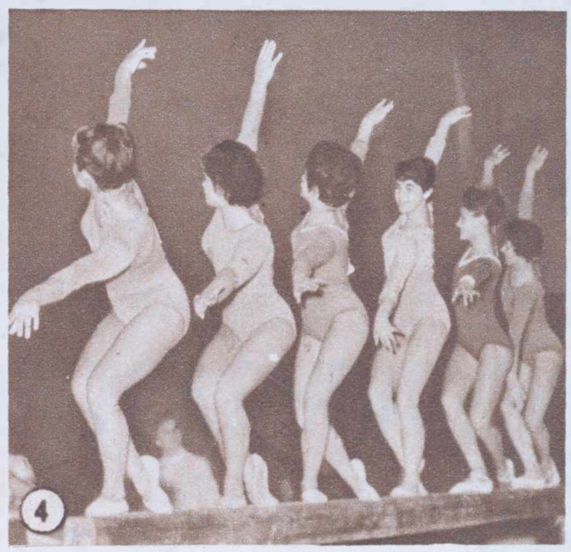
Pînă la J.O. de iarnă ediţia 1964, zilele pot fi numărate... fără să atingi suta. Au rămas deci puţine. De aceea hocheiştii noştri se pregătesc pentru Olimpiada de la Innsbruck cu o sporită intensitate. Şi, cum faptele sînt cele mai convingătoare argumente în susţinerea unei afirmaţii, vom căuta să vi le facem cunoscute. Aţi aflat, desigur, de turneul lotului nostru de hochei în R.S.Cehoslovacă. Acolo între 5 şi 28 octombrie, hocheiştii romîni au susţinut 10 meciuri cu echipe din liga a II-a a R.S. Cehoslovace. Pe lîngă faptul că 6 din cele 10 jocuri au fost cîştigate de hocheiştii romîni, demne de relevat dintre roadele acestei deplasări sînt: îmbunătăţirea simţitoare a calităţilor tehnice ale jucătorilor, precizarea sistemelor de atac şi apărare, posibilitatea oferită de a ne stabili formaţia de bază etc.

Întorşi în ţară la 29 octombrie, în zilele imediat următoare (30 şi 31), jucătorii romîni au susţinut două jocuri cu echipa suedeză Färjes-

REGĂTIRI...

ds B.K., după care, într-un adevă-
t tur de forţă, s-au deplasat la Füs-
n şi Bad-Tölz, unde la 2 şi 3 noiem-
ie au avut drept parteneră de joc
ima garnitură a R.F.Germane.
Toate aceste întîlniri au avut drept
op rodajul reprezentativei noastre,
ntrenamente în condiţii de joc, pen-
u desăvîrşirea pregătirii în vederea
ropiatelor Jocuri Olimpice de iar-
. În continuare, echipa de hochei
ţării s-a pregătit, la fel de intens,
e gheaţa patinoarului artificial din
ucureşti, iar în momentul cînd apar
ceste rînduri este foarte posibil ca
portivii romîni să fi început cea de
doua etapă a jocurilor de antrena-
ent cu echipe străine, şi anume,
tr-un turneu fulger prin R.D.Ger-
ană, R. S. F. Iugoslavia, Austria,
.F.Germană şi din nou Austria.
Este îmbucurător faptul că în pre-
ent reprezentativa noastră de hochei
eneficiază de patru linii de atac.
e-am urmărit la antrenamente şi,
afară de linia I. Szabo—Ferencz—
. Szabo (a cărei eficacitate este cunoscută) celelalte, Biro—Pană—Andrei, Naghi—Florescu—Takacs şi Calamar—Ioanovici—Mihăilescu dovedesc şi ele o oarecare sudură care lasă să se întrezărească perspectiva unei depline omogenităţi. Ceea ce rămîne încă îngrijorător este randamentul portarilor Crihan, Dumitraş şi Crişan, încă nu destul de siguri şi cu o insuficientă orientare în plasament. Sperăm însă ca în cel mai scurt timp, prin asidue antrenamente, şi portarii amintiţi să ajungă la un grad de pregătire corespunzător cu al celorlalţi colegi de echipă.

Mihai Flamaropol şi Ion Tiron, antrenorii lotului nostru de hochei, sînt în general mulţumiţi de stadiul de pregătire a sportivilor. Astfel, M. Flamaropol ne-a declarat că la ora actuală echipa reprezentativă de hochei a ţării se găseşte aproape de valoarea formaţiilor din grupa A a campionatului mondial. Noi acordăm tot creditul competenţei în aprecieri a tehnicienilor noştri şi aşteptăm ca Jocurile Olimpice de la Innsbruck să confirme cele spuse de Flamaropol.

G. ŞTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII: ① Lotul de hochei al R.P.R., fotografiat în R.S. Cehoslovacă. Rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Făgăraş, Takacs, Scheaua, Mihăilescu, Czaka, Ioanovici, Calamar, Biro, Naghi, Ionescu. Rîndul de jos: Pană, Andrei, Varga, Tărăuşan, Crişan, Dumitraş, Crihan, I. Szabo, Ferencz, C. Szabo, Florescu.

② Unul din momentele întîlnirii susţinute de reprezentativa noastră cu echipa Färjestads B.K. (5—0). Centrul atacant al formaţiei suedeze este oprit din acţiune de talentatul nostru fundaş Şt. Ionescu. Mai pot fi văzuţi Calamar (stînga) şi Varga.

CONSTANTIN DRĂGULESCU
VIZEAZĂ 70 DE METRI

Pe Drăgulescu sportul l-a atras încă din copilărie. Locuia pe strada Sergent Mușat, la numărul 58. La 38 stătea atletul Dumitru Constantin, actualul secretar general al F.R.A. Copilul îl vedea pe sportiv plecînd de-acasă, după-amiaza, cu ciocanul. Îl însoțea pînă la teren, pe Veseliei, din Ferentari. Ar fi vrut și el să arunce obiectul, dar nu reușea nici măcar să-l ridice...

În 1953, Constantin Drăgulescu a plecat la Brașov. Avea 15 ani și era foarte dezvoltat pentru vîrsta lui, tocmai bun pentru atletism. Acum greutatea, discul și ciocanul i s-au supus. După doi ani a cunoscut școala antrenorului Mureșan și a devenit campion republican de lupte la juniori. Dar, 1955 i-a mai adus încă două titluri de campion: ciocan și greutate (la juniori).

În 1956, a fost elevul antrenorului Tacorian. Saltul a fost impresionant. De la 36 de metri a trimis ciocanul la 53,78, stabilind un nou record național de juniori. Anul următor — un nou record: 55,01 m. De adversari îl despărțea, de regulă, o distanță de 20—30 de metri.

În 1960, cucerește și titlul de campion republican pentru seniori cu o aruncare de 60,12 m.

Mai sărac în rezultate bune pentru Drăgulescu a fost 1961. În acest an, el a suferit o fractură a peroneului, în timpul unei curse pe aripă. În afară de aruncări, îl atrăgeau și alergările, îndeosebi acelea de la rugbi (fusese cronometrat cu 11,3 pe sută; la finalele campionatelor republicane din 1958, a făcut parte din ștafeta care a ocupat locul III: Prisiceanu + Drăgulescu + Ficleanu + Ionescu). A jucat la Grivița roșie, trei meciuri la calificări, iar al patrulea — și ultimul — în echipa lui Viorel Moraru. După cum ne-a declarat, dacă nu survenea accidentul, care l-a țintuit pe banca spectatorilor din mai și pînă în decembrie, s-ar fi dedicat rugbiului.

În 1962, Drăgulescu a reintrat în întreceri, intact. Ca halterofil, a ocupat locul II la Moscova, la campionatele europene feroviare, locul II la campionatele republicane pe echipe (locul I — Silviu Cazan). Ca atlet, campion național la aruncarea ciocanului (58,10 m) și campion balcanic, la aceeași probă (61,60 m — record personal).

Linia ascendentă a continuat mai ales în acest an. Campion al țării la ciocan (61,88 m — Cluj), locul III la Helsinki, la meciul Balcani — Scandinavia (60,96; pe locul I — Strandli — 61,71), locul I și revanșa, după cîteva zile, la Oslo (Strandli — locul II), locul II la Balcaniadă, la Sofia (61,75 m). La Poiana Brașov a reușit să-și vadă pentru prima oară visul cu ochii: 62,66 m — nou record republican (vechiul record — 62,46 — îi aparținea lui Rășcănescu). La „Internaționale“ a ocupat însă abia locul VI (61,18).

— Care a fost cauza?

— *Am schimbat metoda de pregătire,* — ne-a răspuns Drăgulescu. — *Noul meu antrenor, Constantin Spiridon, mi-a impus o altă tehnică. Nu am avut suficient timp ca să-mi revărs toată forța prin arterele noii tehnici. În pofida eșecului, eram optimist. Nu numai eu, ci și antrenorul.*

Roadele optimismului, ale încrederii în noua tehnică, Drăgulescu le-a cules peste puțin timp la Constanța, cu prilejul ultimului mare concurs al anului. Prima aruncare: 64,89 m (dar... depășit). A doua aruncare: 60,14 m (Drăgulescu era extrem de supărat. Își amintea că, la Sofia, la meciul de selecție pentru întîlnirea Balcani—Scandinavia, arbitrii i-au anulat pentru depășire două aruncări peste recordul țării). A treia aruncare: 63,60 m (din nou depășit). A patra aruncare — depășit. A cincea aruncare: 64,30 m (nou record republican; Drăgulescu s-a îndîrjit). A șasea aruncare: 65,55 m (nou record republican). Bucuria sportivului e fără margini. Dar, ce s-a întîmplat? Drăgulescu s-a încruntat.

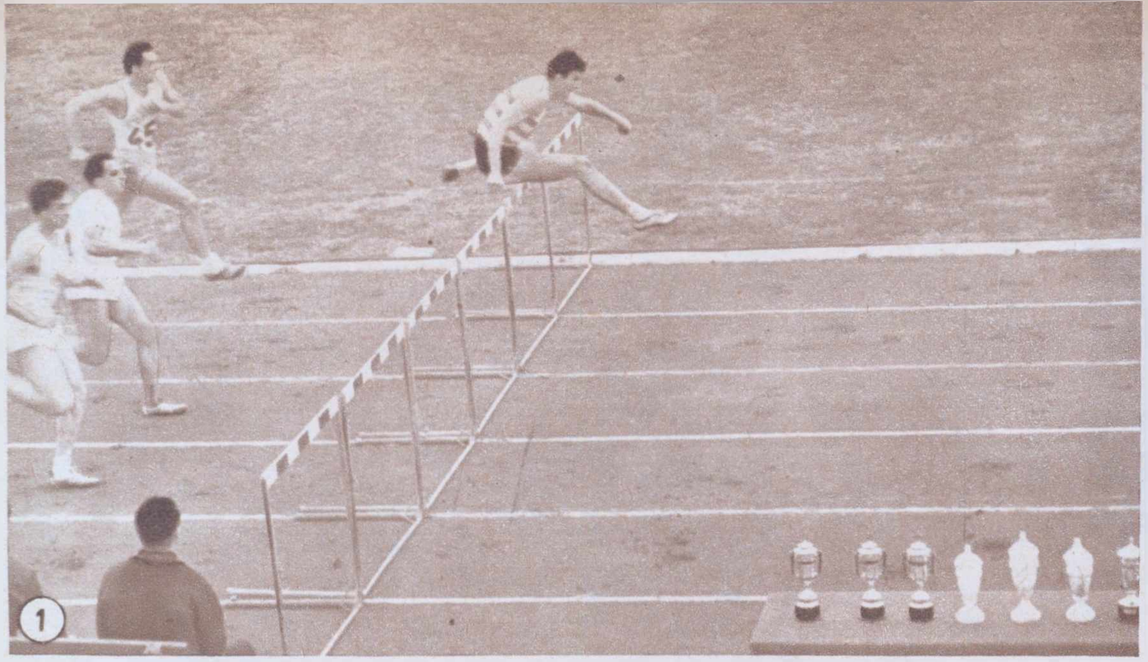
— Tot arbitrii?

— *De data asta sînt supărat pe mine! Am lucrat în ultimile săptămîni extrem de mult pentru însușirea noii tehnici în aruncare. Dacă nu intervenea dezechilibrul la pirueta întîi, dacă aveam brațele mai întinse la pirueta a treia, aruncarea a șasea nu ar fi măsurat 65,55, ci probabil cu 2—3 metri mai mult.*

— Ce-ți întrevezi pentru 1964?

— *Chiar și pentru acest an, dacă ar mai fi vreo 3—4 concursuri, aș indica instabilitatea actualului record. Zilnic cîte 11—12 tone de haltere și cîte 8—10 tone de ciocan, îmbunătățirea preliminariilor, a axului și a finalului, pe baza studierii tehnicii lui Harold Connoly, recordmanul mondial, înseamnă — dacă pot spune — o busolă spre linia celor 70 de metri.*

Voinicul de la clubul Steaua a ieșit, în fine, din impas și o dată cu el și recordurile țării noastre la aruncarea ciocanului. Bravo!

■ METEOROLOGUL

VALERIU JURCĂ

La Constanța, cu ocazia ultimului concurs republican al anului, am stat de vorbă și cu Valeriu Jurcă, învingătorul lui Macovei (pînă atunci recordmanul țării la 110 m garduri).

— L-ai învins pe Macovei și ai stabilit un nou record al probei 14,3! Felicitări! Spune-ne, te rog, această dublă victorie nu a fost înlesnită cumva de faptul că lui Macovei i-a sărit pantoful din picior după ce a trecut al patrulea gard?

— La prima vedere așa s-ar părea. Dar, există un document — fotografia — care infirmă. Să privim împreună, — ne invită Jurcă. **Instantaneul a fost luat tocmai la al patrulea gard. În urma mea, la distanță de aproximativ doi metri și jumătate, se află Macovei — fostul recordman al probei (14,4) Georgescu și Socol — actualul recordman la decatlon. După acest gard, pînă la sfîrșitul alergării, distanța dintre mine și ceilalți a continuat să crească, în ciuda faptului că am atins cinci garduri...**

— Cu alte cuvinte, înseamnă că există rezerve pentru performanțe și mai bune!

— Întocmai. Acest lucru mă face să-mi reamintesc că fotografia mea a apărut pentru prima oară în presă cînd împlinisem 17 ani. Dedesubtul ei — țin minte — era scris „V. Jurcă (16 ani), recordmanul cursei de 80 m.g., este una din speranțele probei de garduri“. (N. A.: „Sportul popular“, nr. 2852 din 19 iulie 1956). **Așadar, a venit și confirmarea, tîrziu, dar a venit, ca în zicală. Sper, însă, ca reconfirmarea să nu fie tot atît de tardivă. Mi-am suplimentat... combustibilul de la un litru de lapte zilnic la doi litri, mi-am îmbunătățit metoda de lucru. Țin să atrag atenția că, pînă nu de mult, pentru 110 m garduri nu făceam nici un fel de pregătire specială. Doar concursurile. Este probabil ca, în prima parte a anului 1964, să merg sub 14,3.**

— După acest record, mulți înclină să creadă că, în sfîrșit, te-ai fixat la o singură probă. Ce intenționezi?

— Dimpotrivă! Abia acum încep să simt tot mai mult necesitatea de a lua startul în cît mai multe probe. Este greșit să se considere că aceasta ar dăuna rezistenței și formei sportivului. Totuși, cel mai mult mă atrag două probe: 400 m garduri și decatlonul. La 400 m garduri am însă, în momentul de față, serioase dificultăți, de ritm întrucît fuleul meu este mult mai mare decît al atleților cu rezultate bune pe această distanță. Orice atlet care ar parcurge cursa cu 13 pași între garduri ar putea obține un rezultat în jur de 48 de secunde. Recordmanul mondial, americanul Davis, și egalul său, italianul Morale, au reușit 49,2 secunde cu un ritm de 15 pași între garduri. Iată de ce cred că actualul record mai poate fi îmbunătățit. Decatlonul mă îmbie pentru că — așa apreciez eu — înseamnă nici mai mult nici mai puțin decît ATLETISM. Debutul în această probă măreață mi l-am propus pentru primăvara lui 1964. După calculele mele, dacă nu va interveni vreun neprevăzut, voi putea realiza o cifră în jurul a 7.000 de puncte (100 m = 10,6; 400 m = = 48, 5; 110 m.g. = 14, 5; lungime = 7,30; înălțime = 1,85; greutate = 12,50; disc = 38; suliță = 50; prăjină = 3,50; 1.500 m = 4:30,0). După părerea mea asaltarea piscurilor acestor două probe ar fi mult mai ușoară dacă specialiștii noștri ar reveni asupra hotărîrii pe care au luat-o de a scoate din repertoriul atletismului alergarea pe 200 m garduri, pe considerentul că nu este o probă olimpică. În nici o țară din lume, cu atletismul dezvoltat, nu a fost luată o asemenea măsură. Alergarea pe 200 m garduri este cheia succeselor în toate alergările, mai ales în acelea de viteză cu sau fără garduri.

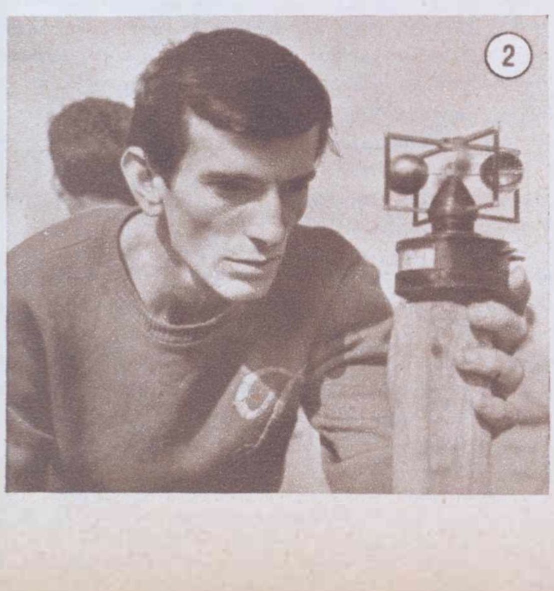
— Te-am observat urmărind în repetate rînduri cifrele indicate de anemometru. Dintr-o simplă curiozitate sau dintr-o preocupare... profesională?

— Am absolvit Facultatea de Fizică, secția Geofizică, specialitatea Meteorologie. În luna februarie îmi voi susține examenul de Stat: „Despre ozonul în atmosferă“. Acest anemometru, spre deosebire de un alt tip, are neajunsul că nu indică media vitezei vîntului pe o anumită unitate de timp. Așa, spre pildă, dacă sînt rafale de mare viteză, dar numai în prima jumătate a cursei, sau numai în ultima parte a alergării oficialilor le va fi deosebit de greu să ia hotărîrea de a omologa sau nu recordul. Dar, pentru că a fost vorba și de preocupările profesionale, țin să-mi exprim bucuria de a fi prezentat recent spre brevetare prima mea invenție: Un elipsograf. În biblioteca mea îmi adun cărți de filozofie, de astronomie, de astrofizică. În prezent, finisez două materiale: „Evoluția materiei în Univers, în lumina materialismului dialectic“ și „Regularitatea în apariția petelor solare“. În afara orelor de studiu, pentru această iarnă mi-am planificat și o mare cantitate de lucru atletic, sub îndrumarea antrenorului meu, Al. Stoenescu.

★

De pe cartea de vizită a lui Valeriu Jurcă am mai reținut unele amănunte atletice: 23,9 în 1958 la 200 m.g., la Ploiești = **cea mai bună performanță europeană de juniori a anului și record romînesc de juniori** (amintim că Lauer — recordmanul mondial la 110 m.g. cu 13,2 — și Morale — recordman mondial la 400 m.g. cu 49, 2 — au avut ca juniori rezultate inferioare acestuia—24,0 și, respectiv 24,1); în 1959, pentru prima oară campion republican de seniori la 200 m.g., cu 23,9 (l-a întrecut pe Savel — 24,2); în același an, în ștafeta de 4 × 100, a fost cel mai tînăr schimb și a predat ștafeta celui mai bătrîn schimb, Lupșa.

I-am urat dinamovistului Jurcă mult succes în împlinirea multiplelor planuri. El, cu gîndul la decatlonul atletic și la cel... astronomic, ne-a mulțumit, spunînd: **„Mai repede, mai departe, mai sus!“.**

ÎN FOTOGRAFII:

① Una din cupele din dreapta fotografiei i-a îmbogățit lui Jurcă vitrina cu trofee.

② Valeriu Jurcă se bucură cînd paletele anemometrului abia se rotesc. Înseamnă că este vînt favorabil recordurilor.

ULTIMUL FINIȘ

Constanța fără caniculă, fără cupolă de azur, cu cîteva grade în nordul lui minus, a găzduit pe stadionul Farului finala celor mai buni atleți și atlete din 13 regiuni ale țării noastre. Ultimul concurs republican al anului. Au luat startul peste 600 la alergări, la aruncări la sărituri. Performanțele acestor atleți au fost apreciate, de astă dată, după... imposibila tabelă internațională de punctaj. Au curs lîngă litoralul măreț și lacrimi de bucurie și de tristețe. Lacrimile toamnei. Ca-n proverb: toamna se numără bobocii...

Marea nu era înghețată. Dar, Drăgulescu a spart gheața cu recordul său. A „spart“ și tabela de punctaj. Cei 66,55 metri ai săi la aruncarea ciocanului nu-și găsesc indicativul în balanța valoare-răsplată. Actualmente, maximum: 1.500 de puncte. Și atîta tot. Deci, cerem și noi o revizuire a tabelei „tabu“. Drăgulescu a revizuit posibilitățile noastre la proiectarea ciocanului, pe plan internațional.

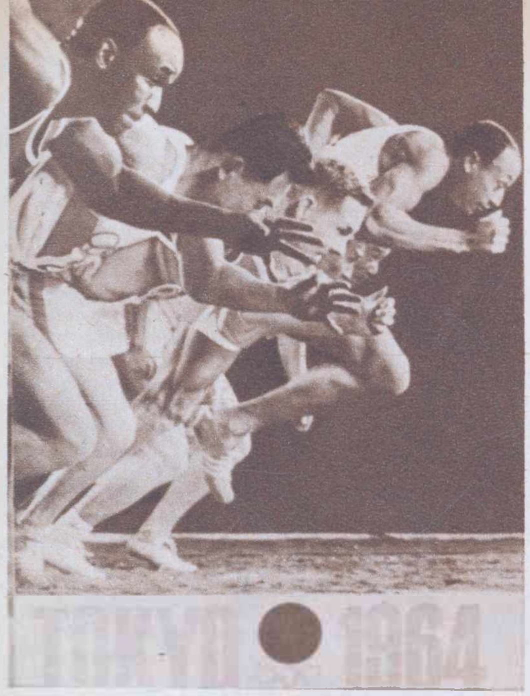
Zamfirescu, laureatul „Internaționalelor“ la 200 metri plat, a încercat din nou să doboare recordul lui Moina. Dar acel 21,3, atîrnînd ca un fruct zbîrcit copt de ani de zile, a rezistat printr-o zecime de secundă zmuciturilor. I-am spus, în gînd, tînărului: insistă!

Căprioara clujeancă, Ana Beșuan, face să sufere în continuare sprintul feminin. Dr. Arnăutu, antrenorul ei, nu a găsit — se pare — leacul. Pledăm, de asemenea, pentru... insistențe.

ÎN FOTOGRAFIE, „Insistentul“ Zamfirescu, căruia îi ținem pumnii.

Texte de: HORIA CRISTEA

BULETIN OLIMPIC — 1963

(XIX)

După J.O. de la Roma, foarte mulţi gazetari romîni şi străini au scris despre Ion Dumitrescu, medaliatul cu aur în proba de talere. S-au făcut referiri la copilăria trăgătorului, la viaţa sa de familie. A mărturisit de zeci de ori cum se antrenează şi bineînţeles cum a venit în sport. Acum nu mai e un secret pentru nimeni că Ion Dumitrescu a început sportul ca voleibalist (a jucat şi rugbi) iar tirul ca „glonţar". Pasiunea pentru vînătoare a făcut însă din Dumitrescu un „talerist". Spargerea talerelor zburătoare l-a atras mai mult decît perforarea decarilor încremeniţi. Şi, ceea ce la început era o simplă distracţie s-a transformat foarte repede

ION DUMITRESCU

într-o mare pasiune, pasiune care, dublată de foarte multă muncă, i-a adus titlul de campion olimpic.

Deşi bine cunoscut pe plan intern şi internaţional, maestrul emerit al sportului Ion Dumitrescu nu putea lipsi din seria buletinelor noastre olimpice. Aceasta datorită faptului că ducînd o viaţă sportivă exemplară şi pregătindu-se cu conştiinciozitate el continuă să fie şi astăzi un adversar de temut în orice mare concurs internaţional.

După pasionantul duel olimpic cu italianul Galiano Rossini şi sovieticul Serghei Kalinin, încheiat după cum se ştie cu victoria sportivului nostru, Dumitrescu a mai participat la numeroase întreceri internaţionale în care şi-a confirmat valoarea de trăgător. La un an după succesul olimpic, Dumitrescu a ocupat locul III la campionatele mondiale de tir de la Oslo fiind despărţit de cîştigător, campionul mondial italianul Enio Mattarelli, de numai un singur taler (Mattarelli — 296, Dumitrescu — 295!). Au urmat alte succese: locul I la concursurile internaţionale de la Varşovia şi Brno. Anul trecut, la internaţionalele de la Bucureşti, Dumitrescu a cucerit primul loc cu un rezultat excelent (298 de talere doborîte din 300), superior recordului mondial dar din nefericire neomologabil.

În 1963, la 6 mai, în Cupa Victoriei, Dumitrescu a ocupat locul II fiind depăşit de Gheorghe Enache care a realizat un record fantastic: 300 din 300! O dată cu aceasta rivalitatea sportivă dintre cei doi prieteni a crescut. Fără îndoială că din această dispută sportivă tirul nu va avea decît de cîştigat.

După cîteva rezultate mai slabe (pe care însă le socotim accidentale), din nou succese sportive: campion republican pe anul 1963 şi locul I la concursul internaţional de la Leipzig.

Am discutat cu campionul olimpic Ion Dumitrescu despre... Tokio. Mi-a vorbit puţin şi cu modestie: **„Ce vă pot spune? Rezultatele de la Tokio se pregătesc încă de pe acum pe poligoane. În ceea ce mă priveşte îmi petrec aproape tot timpul liber la Tunari. Mi-am îndeplinit norma olimpică şi caut să-mi completez în continuare bagajul de cunoştinţe tehnice. Aş fi foarte fericit dacă la Tokio medalia olimpică de aur la talere ar reveni tot unui romîn fie că numele lui va fi Dumitrescu, Enache sau oricare altul".**

Doriţi să cunoaşteţi cîte ceva despre preocupările intime ale campionului olimpic? Priviţi fotografia. Este făcută la poligonul Tunari. Dumitrescu este însoţit adesea la antrenamente de fiul său Mihăiţă. Acesta, se pare că dovedeşte de pe acum un interes deosebit pentru preocupările sportive ale tatălui. La rîndul său tatăl, măgulit pare-se de curiozitatea manifestată de Mihăiţă pentru sportul preciziei şi al nervilor tari, îi dă deocamdată sfaturi teoretice. Pentru practică Mihăiţă a primit o armă pe măsura vîrstei sale: un pistol cu capse. Este doar un început. Cine ştie dacă peste cîţiva ani ziarele nu vor scrie despre un nou campion la tir: Dumitrescu II.

★

...Mergînd spre poligonul Tunari de departe se aud detunăturile armelor. Specialiştii identifică cu uşurinţă: „Asta-i la glonţ, asta la talere". „Glonţarii" şi „taleriştii" se pregătesc încă de pe acum pentru Jocurile Olimpice de la Tokio. Ei au de apărat prestigiul cîştigat de Iosif Sîrbu, Ştefan Petrescu şi Ion Dumitrescu.

PETRE HENT

DIN ACTIVITATEA SPORTULUI DE MASE

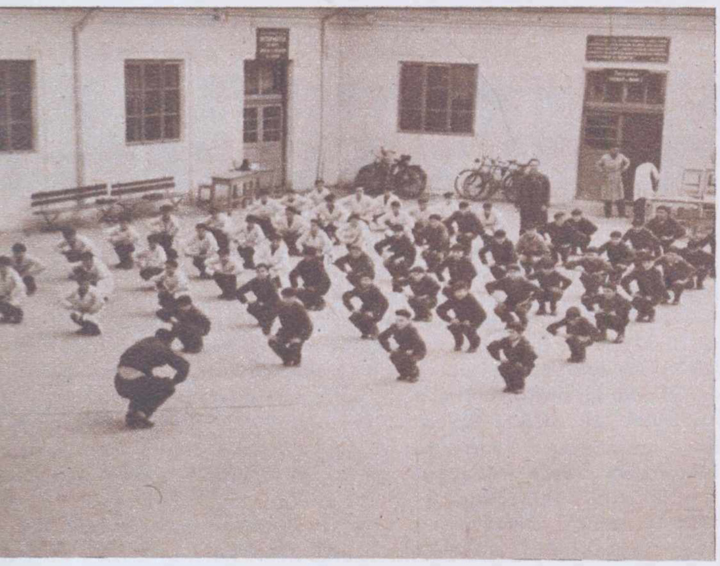

ÎNTRECERI PENTRU „INSIGNĂ"

„Concursul pentru Insigna de Polisportiv" atrage pe terenurile de sport din întreaga țară mii și mii de tineri și tinere care, dornici să-și verifice calitățile de sportivi, s-au avîntat în întreceri

Fotografiile alăturate vă redau două aspecte de la întrecerile pentru „Insigna de Polisportiv" ale elevilor Școlii profesionale de siderurgie din Oțelul roșu. Organizați de profesorul de educație fizică Petre Săvulescu, peste 500 de elevi și-au trecut pînă la 1 noiembrie toate normele din cadrul „Concursului pentru Insigna de Polisportiv"

Foto: T. ROIBU

GIMNASTICA ÎN PRODUCȚIE

Tot mai mulți sînt muncitorii care se conving de binefacerile gimnasticii în producție. Tineri și vîrstnici, femei și bărbați, execută cu plăcere exercițiile care au menirea să reconforteze. După pauza gimnasticii în producție munca este reluată cu mai multă plăcere, iar rezultatele sînt dintre cele mai bune. Tot mai puțini sînt cei care mai trebuie convinși de acest lucru.

În imagine îi puteți vedea pe elevii Școlii de meserii din Rm. Vîlcea în timpul gimnasticii în producție.

Foto: AL. MOMETE
— PITEȘTI —

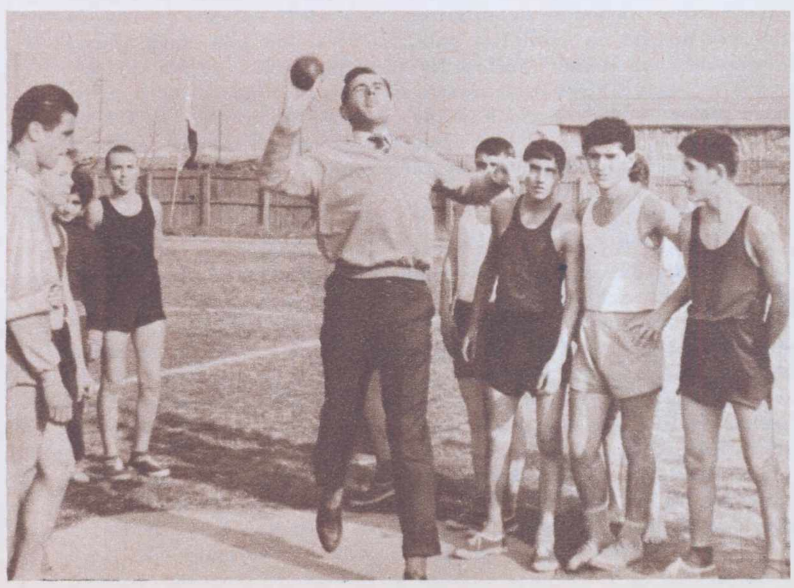
...N PRIETEN AL SPORTULUI

La orice competiție sportivă de mase sau întrecere oficială de atletism ... care participă membrii asociației Flacăra roșie din Capitală, în mijlocul ...mpetitorilor este mereu prezent și instructorul voluntar Napoleon Bercaru, ... atlet fruntaș cu ani în urmă.

Napoleon Bercaru, tehnician la fabrica de încălțăminte Flacăra roșie, ... a părăsit stadionul o dată cu retragerea sa din activitatea competițională, ... s-a dedicat nobilei misiuni de educator sportiv al tinerei generații. Harni...l activist voluntar, pe lîngă munca ce o desfășoară ca instructor al secției ... atletism a asociației, se ocupă și de angrenarea tinerilor din fabrică în ...oncursul pentru Insigna de Polisportiv".

Iată-l în fotografia alăturată explicînd unui grup de tineri muncitori ...odul cum se aruncă greutatea, una din probele concursului.

T.R.

PORTRET DRIDEA

DE ȘAPTE ANI, fără întrerupere, Dridea este centrul înaintaș al Petrolului.

Ploieștean de origine (7 aprilie 1937), Mircea Dridea a apărut destul de tîrziu în fotbalul cu crampoane (la 16 ani), după ce cutreierase cartierele Ploieștiului, împreună cu alți mici „nomazi" ai fotbalului șutînd la porțile cu bare din ghiozdane și șepci. Interesant e faptul că Dridea a cumulat în anii adolescenței două pasiuni aparent opuse — fotbalul și șahul. Șahist talentat, Mircea a obținut categoria I de clasificare. Dar, în cele din urmă, tot fotbalul avea să-i aducă titlul de maestru al sportului.

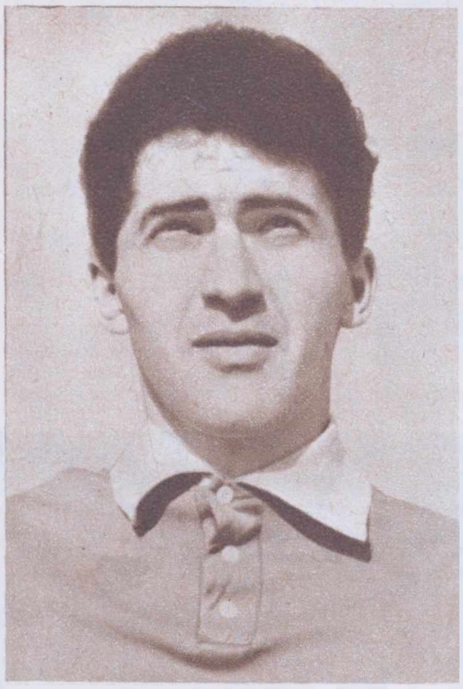
Primul antrenor la fotbal — Emil Avasilichioaie. Al doilea, în perioada „școlară" cea mai importantă (17—18 ani) — Traian Ionescu, iar începînd din 1956 — Ilie Oană.

A debutat în categoria A ca extrem dreapta, în cursul anului 1956, într-un joc cu Rapid (2—1). Formula cvintetului ofensiv: Dridea, Tabarcea, Zaharia, Anton Munteanu, Bădulescu. În același an Dridea conduce cu succes atacul juniorilor noștri în turneul UEFA (Vasile Anghel, Mateianu, Dridea, Dumitrescu, Public).

La 22 de ani, în 1959, Dridea promovează în echipa națională de tineret și, cu toate că debutul echivalează cu o înfrîngere (3—4 cu Suedia la Falun), el are satisfacția înscrierii a două goluri. În jocul următor — cu selecționata de tineret a U.R.S.S. Dridea înscrie tot două goluri, iar partenerii săi mai adaugă trei, realizînd o frumoasă victorie (5—2).

De al treilea eveniment al anului 1959 se leagă cea mai frumoasă amintire a centrului înaintaș petrolist. El debutează în echipa națională A, la Varșovia, și înscrie toate cele trei goluri ale victoriei (3—2).

Dridea a îmbrăcat de 7 ori tricoul echipei naționale. Ultima oară — împotriva Turciei, la Ankara (0—0). Mircea Dridea este inginer constructor de utilaj petrolier, fiind căsătorit cu Mihaela Popescu, săritoarea în înălțime.

Dridea este unul din fotbaliștii care își cunos[c] foarte bine calitățile și defectele. Iată de ce l-am rugat să adauge cîteva „pensule" portretului său:

„Am avut (și cred că mai am) calități fizice suficiente. Alerg destul de bine, sar la cap cu destu[l] succes, îmi place să cred că mă plasez corect. Am destulă forță pentru a rezolva favorabil duelurile c[u] apărătorii. Ceea ce m-a necăjit mult a fost îndemi[â]narea naturală insuficientă și în general o rigiditat[e] pe care n-am prea reușit să o înving de-a lungu[l] anilor, în ciuda eforturilor".

Perioada de succese a lui Mircea Dridea se leag[ă] de epoca WM-ului. Bătăios și insistent, înzestra[t] cu un deosebit simț al porții, Dridea a condu[s] cu multă prestanță atacul petrolist, ale cărui zil[e] bune au răsturnat deseori mulți coeficienți d[e] golaveraje.

În ultima vreme, apărările aglomerîndu-se ș[i] betonîndu-se, centrii înaintași văd limpede c[ă] epoca duelului individual direct și decisiv a tre[cut], datorită apariției măturătorilor și a numeroș[ilor] jucători de... anticameră. De aceea se impun[e] tot mai mult reprofilarea fostului magnet al ata[cului] — centrul înaintaș.

Dridea este conștient de faptul că evoluțiil[e] sale internaționale mai slabe din ultima vreme ca și cele ale colegului său timișorean Manolache se datorează tocmai acestei întîrzieri în reprofilare[a] postului. Desigur că noile sarcini impun obligați[i] și mai mari — ne referim la viteza crescîndă î[n] faza de finalizare, la exigența sporită față de teh[nică] (slalomul special e mai dificil decît cel uriaș) și mai ales la permanenta solicitare a inițiative[i] creatoare. În jocul modern, mai mult decît oricîn[d] altă dată, schemele au valoare doar în măsura în car[e] pot naște — prin repetare și variațiuni — idei noi.

Nu ne îndoim că Mircea Dridea, spirit metodi[c] și organizat, va ști să reflecteze asupra metamor[fozei] la care trebuie să se supună, pentru a-și va[lorifica] din plin calitățile de loc stinse. Are abi[a] 26 de ani...

I. Ch

MOMENTE DIN ISTORIA FOTBALULUI

Faptul că la 26 octombrie s-a sărbătorit Centenarul fotbalului (sau, mai exact, un secol de la stabilirea regulamentului jocului de fotbal) nu înseamnă că acest sport, care a cuprins întreg globul, ființează numai de la această dată. Dimpotrivă, originile fotbalului sînt foarte vechi, ele aflîndu-se în antichitate, acum circa 4.500 de ani (2.500 î.e.n.) cînd în China, pe vremea împăratului Huan-Ti, exista un strămoș al fotbalului, după cum în Japonia, cu vreo 3.500 de ani în urmă (1.500 î.e.n.) se practica un joc numit „kemari" de asemenea cu multe trăsături apropiate fotbalului.

La vechii greci erau răspîndite jocuri cu bășici umflate, iar romanii practicau jocul „harpastum", pentru care se foloseau mingi umplute cu aer, ca și actualele mingi de fotbal.

Acum 1.000 de ani, prin secolul al X-lea, în Normandia și în Bretania exista un joc de balon numit „la soule". Balonul pentru „la soule" era umplut cu pămînt și paie. La acest joc participau tinerii reprezentînd două comune vecine. Numărul jucătorilor nu era limitat. Victoria revenea echipei care izbutea să împingă mingea — prin lovituri de picior — pînă în comuna adversarilor. În secolul al XII-lea al e.n. cînd Wilhelm, ducele Normandiei, a cucerit Anglia, soldații săi au adus jocul aici, unde s-a răspîndit repede.

★

După vreo 400 de ani, prin secolul al XVI-lea, niște seniori din Florența, emigrînd în Anglia, au adus cu ei din Italia, un alt joc, numit „calcio", care era foarte dur, și care se juca cu balonul oval, fiind asemănător cu jocul de rugbi de azi, deoarece echipa avea 15 posturi, împărțite în 4 linii: 8 înaintași, 2 mijlocași, 4 mijlocași înapoi și un fundaș. Într-un tablou din timpul Renașterii, al pictorului flamand Jean Van Der Struda, este înfățișată desfășurarea unei partide de calcio la Florența. Acest tablou este reprodus pe una din mărcile poștale dedicate fotbalului, emise recent la Monaco.

Jocul florentin s-a practicat pînă în epoca modernă. În anul 1823 un jucător englez, William Webb Ellis, elev la colegiul din Rugby, supărat pe propria sa ineficacitate, a luat în cursul unei partide de fotbal balonul cu mîna și l-a dus pînă în poartă. Impulsivul Ellis nu și-a dat seama că astfel a pus bazele rugbiului. Într-adevăr, treptat, acest sport cu balonul a început să se joace și cu mîinile. O gravur[ă] din anul 1827, reprodusă de asemenea pe una din mărcile emise l[a] Monaco, înfățișează o partidă jucată într-un colegiu englez.

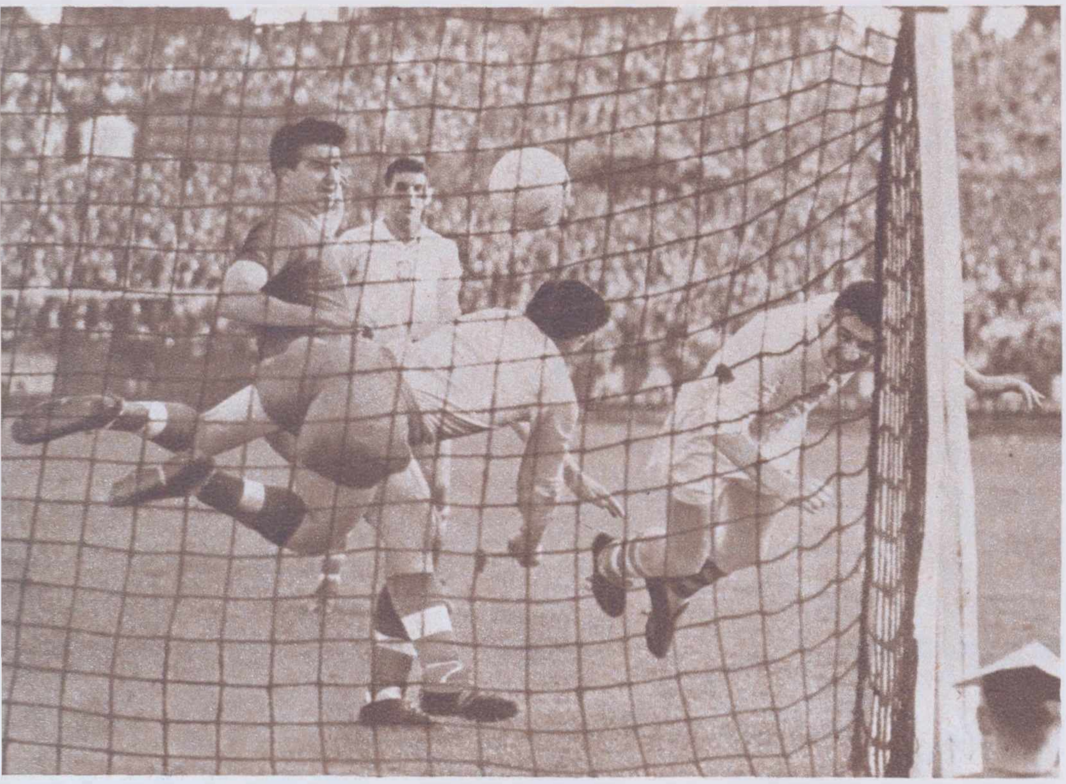
Directorul colegiului din Rugby, Matthew Arnold, a codificat a[cest] „civilizat" acest joc printr-un regulament, întocmit pe la 1838; tot l[a] Rugby au luat ființă mai tîrziu primele cluburi de „foot-ball - rugby", iar în anul următor acest joc a fost introdus și la colegiul di[n] Cambridge. De altfel, directorul colegiului din Rugby este socotit c[a] fiind întemeietorul sportului modern în Anglia, ca urmare a reforme[i] școlare prin care a fost introdusă educația fizică, în mod sistematic în învățămîntul tinerilor.

Mulți englezi socoteau însă că rugbiul era un joc costisitor și periculos. În anul 1857 „Asociația pentru reforma fotbalului" a convocat un congres care a propus în principal interzicerea folosirii mîinilor, pentru a evita jocul brutal. La acest congres s-a reușit să se fac[ă] acest lucru, organizîndu-se un nou joc, care a fost numit la începu[t] „Foot-ball-ul asociației" (Association foot-ball), spre deosebire d[e] „foot-ball-rugby". După ce au fost unificate astfel regulile jocului au luat ființă primele cluburi, iar în anul 1863 acestea s-au constitui[t] în „Foot-ball Association", în urma întrunirii delegaților a șapte cluburi la berăria „Freemason's Tavern" din Londra, în ziua de 26 octombrie, cînd a fost stabilit oficial regulamentul fotbalului.

Jucătorii au început să folosească (în afară de picioare), genunchii, abdomenul, pieptul și în general trunchiul, interzicîndu-se jocul c[u] mîinile. De aceea unii consideră „fotbalul-asociație" ca fiind „jocu[l] ciungilor". Așadar, este greșită părerea celor care cred că denumire[a] de „fotbal-asociație" ar arăta că avem de-a face cu un joc practicat î[n] colectiv, în asociație. Realitatea este că această denumire nu înseamn[ă] decît că e vorba de sportul care se joacă după regulile asociației ma[i] sus citate.

În 1871 a fost organizată Cupa Angliei și de atunci acest joc a lu[at] o mare dezvoltare și a devenit mult mai răspîndit decît rugbiul.

În prezent, „Federația Internațională de fotbal-asociație" F.I.F.A. elaborează modificările de regulament, care sînt apoi ratificate de căt[re] „International Board". International Board, forul tehnic al F.I.F.A. funcționează în Anglia.

O FAZĂ PREMIATĂ...

...Dar premiul n-a revenit nici portarului (Banks), nici fundaşului Wilson (în tricou închis) şi nici celor doi jucători în alb (Kwasniak şi Pospichal — lîngă bară). Premiat a fost fotoreporterul cehoslovac Ştefan Petras, pentru promptitudinea declanşării la o atît de dinamică fază.

Această fază s-a petrecut la Bratislava, în luna mai, cînd Anglia a învins Cehoslovacia cu 4—2. Menţionăm că, în ciuda aparenţelor, nu este gol. Capriciosul balon rotund va refuza îmbrăţişarea plasei, deşi nimic nu pare să o împiedice.

Premiul constituie o frumoasă răsplată pentru fotoreporterul care se ghemuieşte duminică de duminică, în preajma porţii, pe ploaie sau arşiţă, şi care, de cele mai multe ori, obsedat de surprinderea momentului ideal, pierde ansamblul jocului, ca un spectator de film aflat la un metru de ecran

ACROBAŢII

Iată unul din nenumăratele motive pentru care fotbalul este sportul întregului glob. Acrobaţii din fotografia noastră sînt Fenyvessi II de la Ferencvaros (sus) şi Palotai de la Györ, care au fost surprinşi în cursul meciului din cadrul actualului campionat. Scor: 4—2 pentru Ferencvaros.

Fotoreporterul L. Bodnar care a realizat această fotografie ar putea să o intituleze sugestiv: „În fotbal frumosul se naşte pînă şi din urît". Pentru că săritura lui Fenyvessi constituie realmente un fault...

BENFICA — LISABONA

Campioană a Portugaliei, de două ori cîştigătoare a Cupei Campionilor Europeni (1961 şi 1962) şi finalistă a ediţiei anului trecut (cîştigată de Milan), Benfica se prezintă cu şanse mari şi în actuala ediţie.

Fotografia noastră înfăţişează unsprezecele de bază al portughezilor.

În picioare, de la stînga la dreapta: GERMANO, stoper, 30 de ani, 1,77 m, 78 kg; ANGELO, fundaş de margine, 33 de ani, 1,70, 67 kg; CAVEM, mijlocaş avansat, 31 de ani, 1,75 m, 70 kg; MARIO JOAO, fundaş de margine, 27 de ani, 1,69 m, 70 kg; CRUZ, mijlocaş retras, 22 de ani, 1,68 m, 65 kg; COSTA PEREIRA, portar, 33 de ani, 1,82 m, 83 kg. În rîndul de jos: JOSE AUGUSTO, extrem dreapta, 26 de ani, 1,74 m, 70 kg; EUSEBIO, inter dreapta, 21 de ani, 1,73 m, 74 kg; AGUAS, centru înaintaş, 32 de ani, 1,79 m, 75 kg; COLUNA, inter stînga, 27 de ani, 1,72 m, 75 kg; SIMOES, extrem stînga, 20 de ani, 1,67 m, 61 kg.

Lotul echipei mai cuprinde pe Barroca, Saraiva, Neto, Raul, Humberto, Torres, Santana etc. Ultimii patru sînt în majoritatea cazurilor titulari ai echipei 1963.

CURAJOSUL...

văzut de
CONSTANTIN CIOSU — Cluj

FARUL CONSTANŢA

PENTRU ALBUMUL DUMNEAVOASTRĂ

În picioare (de la stînga spre dreapta): Vasile COSTIN — fundaş dreapta, 25 de ani, 1,76 m, 73 kg; Vasile STANCU — mijlocaş dreapta, 26 de ani, 1,73 m, 72 kg; Constantin MANCIU — portar, 23 de ani, 1,75 m, 65 kg; Constantin TÎLVESCU — stoper, 27 de ani, 1,80 m, 76 kg; Horia GHIBĂNESCU — portar, 27 de ani, 1,83 m, 82 kg; Mircea BIBERE — mijlocaş stînga, 28 de ani, 1,75 m, 75 kg; Martin GREF — fundaş stînga, 27 de ani, 1,73 m, 73 kg; Constantin PLEŞA — fundaş-mijlocaş, 20 de ani, 1,74 m, 66 kg; Vasile BUZEA — fundaş-mijlocaş, 26 de ani, 1,72 m, 67 kg.

Aşezaţi (de la stînga spre dreapta): Constantin MOROIANU — extrem dreapta, 28 de ani, 1,71 m, 65 kg; Iosif BÜKOSI — inter dreapta, 27 de ani, 1,76 m, 75 kg, o dată internaţional B; Marin TUFAN — centru înaintaş, 21 de ani, 1,72 m, 69 kg; Constantin DINULESCU — inter stînga, 32 de ani, 1,76 m, 73 kg, de patru ori internaţional A, o dată internaţional B; Ilie OLOGU — extrem stînga, 20 de ani, 1,72 m, 68 kg; Horaţiu MOLDOVAN — înaintaş, 28 de ani, 1,77 m, 75 kg; Nicolae NEACŞU — mijlocaş, 24 de ani, 1, 71 m, 75 kg. Lipsesc din fotografie: Gheorghe MANEA, înaintaş, 18 ani, 1,70 m, 66 kg şi Vasile STELEA — fundaş, 18 ani, 1,71 m, 71 kg.

Fotografia de TEODOR ROIBU

FOTBAL * fotbal * FOTBA

ÎN C.C.E.: REAL MADRID—DINAMO BUCUREŞTI 3-1

În turul doi al C.C.E., echipa noastră campioană a pierdut cu 3-1 în fața Real Madridului care, după ce a cîştigat timp de cinci ani la rînd titlul de campioană a Europei, continuă să fie una dintre cele mai bune echipe de club din lume.

Întîlnirea Dinamo — Real Madrid a prilejuit un joc de mare frumusețe, care a anulat spectaculos ideea că sistemele şi aşezările vor sfîrşi prin a steriliza jocul de fotbal.

Dinamo Bucureşti, fără a se afla în forma sa maximă, a contribuit la realizarea celor 90 de minute de fotbal. Aprecierile pozitive ale unor maeştri de talia lui Di Stefano şi Gento sînt edificatoare. Avem convingerea că dinamoviştii ar fi putut să dea o replică şi mai dîrză dacă n-ar fi resimțit o evidentă oboseală după un sezon mai încărcat ca oricînd. Cele cîteva erori din apărare (mai ales la primul gol, care nu poate fi pus doar în sarcina lui Datcu) şi lipsa de aplomb în atac nu pot fi explicate decît printr-o slăbire a debitului nervos.

Real Madrid a prestat un joc de clasă, acționînd cu dezinvoltură tehnică şi supleţe tactică. Faptul cel mai remarcabil, însă, a fost „lecția de fotbal" dată de Alfredo Di Stefano. În numărul 11 din anul 1963, revista noastră publica următoarea declaraţie a lui Constantin care îl văzuse jucînd pe Di Stefano în Brazilia: „...*La Di Stefano totul e clar. Capul sus, niciodată un dribling fără scop, şi, peste toate o mişcare continuă de-a lungul celor 90 de minute. Di Stefano e pretutindeni. E mereu gata să lege o fază. E mereu gata să şuteze la poartă, pentru ca după cîteva secunde să-l deposedeze pe înaintaşul advers, ajuns în apropierea careului, pe contraatac. Di Stefano nu străluceşte, dar prin el străluceşte întreaga echipă*".

„Ochiul" lui Constantin văzuse totul cu o remarcabilă perspicacitate...

ÎN FOTOGRAFII:

① Una din cele 12 lovituri de colţ ale dinamoviştilor. Araquistain boxează şi de astă dată. De la stînga la dreapta: Isidro (2), Santamaria, Zocco (6), Nunweiller III (care a ratat intercepția). În dreapta portarului spaniol Varga şi Di Stefano, prezent ca întotdeauna în careu.

② Atac spaniol. Nunweiller III respinge cu capul. În stînga: Petru Emil, Varga şi Di Stefano (prezent, ca întotdeauna, în atac). În dreapta—Ruiz.

③ Din nou la poarta spaniolilor. Şi din nou Di Stefano, care urmăreşte eforturile „careului" Zocco (6), Araquistain, Petru Emil şi Müller (mascat de Petru Emil).

I. CH.

Foto: P. ROMOŞAN

RUGBI • RUGB

În preajma întîlnirii cu Franța

Sezonul internațional de fotbal e pe sfîrșite. Cel de rugbi însă abia începe. În premieră — tradiționala întîlnire dintre reprezentativele Franței și Romîniei (15 decembrie la Toulouse), aflată în acest an la cea de a XI-a ediție. Ne mai despart acum doar trei săptămîni de evenimentul care polarizează atenția iubitorilor balonului oval din întreaga Europă. Jocul este extrem de important pentru ambele tabere. Pentru noi, fiindcă are menirea de a ne stabili cu precizie valoarea pe terenul celui mai puternic adversar continental, pe care din 1960 îl dominăm cu regularitate (1960—București: Romînia—Franța 11-5; 1961 — Bayonne: Romînia—Franța 5-5; 1962—București: Romînia—Franța 3-0). Un nou succes (menționăm că în deplasare chiar un joc egal echivalează cu o victorie) ar înclina definitiv balanța în favoarea noastră, situîndu-ne, fără drept de apel, în fruntea ierarhiei continentale și ne-ar deschide pe drept prea zăvorita poartă a Turneului celor cinci națiuni, competiție care, datorită caracterului ei prea închis, devine tot mai neinteresantă. Pentru francezi întîlnirea de la Toulouse prezintă interes major fiindcă are drept scop de a verifica potențialul noului XV pe care ei îl vor arunca în luptă, începînd din ianuarie, împotriva insularilor, în dorința de a recuceri Cupa națiunilor, pe care au cedat-o anul acesta XV-lui Angliei.

La ora cînd scriem aceste rînduri se fac pregătiri intense de o parte și alta. Nu știm încă ce formulă de echipă preconizează noul selecționer francez, cunoscutul internațional Jean Prat, dar este foarte probabil că debutul său în importantul post va coincide cu promovarea „noului val" care se face tot mai simțit în rugbiul francez. Cu toate acestea el nu poate ignora nici îndelungata experiență internațională a lui Domenech, Crauste, Mommejat, Dupuy, Boniface ș.a. Desigur, corespondentul nostru din Paris Robert Barran, mai aproape de realitate, va fi mai în măsură a ne da date mai precise în viitorul nostru număr din săptămîna dinaintea meciului. Se pare că va fi preferată echipa: Lacaze-Darrouy, A. Boniface, G. Boniface, Dupuy-Albaladejo, Lassere-Crauste, Crancee, Herrero-Le Droff, Mouysset-Domenech, Rollet, Berejnoi.

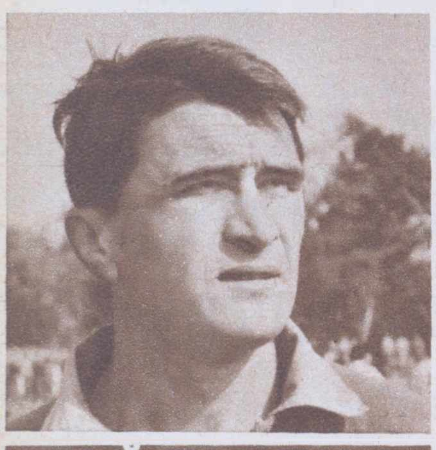
În ceea ce privește echipa noastră, selecționerii au chemat sub ordinele celor doi antrenori prof. N.Pădureanu și D. Manoileanu, într-un prim lot lărgit 24 de jucători și anume: Penciu, Ciobănel, Sava, Teodorescu, Luscal, Wusek, Irimescu, Rahtopol, Chiriac, Stănescu, Mateescu, Moraru, Demian, M. Rusu, Iliescu, Zlătoianu, Marinache, Preda, V. Rusu, Drobotă, Teofilovici, Rădulescu, Iordăchescu și Ionescu. Aceștia vor face o serie de antrenamente laolaltă, de omogenizare. Apoi vor pleca la finele lunii în Italia pentru a întîlni la Rovigo (1 decembrie) o puternică combinată Rovigo-Parma (n.r. Rovigo este campioana Italiei pe anul în curs). După aceste „operațiuni preliminare" se va definitiva XV-le care va juca cu Franța. Echipa noastră este bună. Selecția a fost judicioasă, nefiind omis niciun jucător în formă. Despre fundașul Alexandru Penciu nu putem avea decît cuvinte de laudă. Apreciem că avem o bună linie de treisferturi, cu jucători rapizi, întreprinzători și cu o suficientă experiență internațională, în ciuda tinereții lor. Ne punem mari nădejdi în ei. De asemenea de o valoare majoră ni se par componenții liniei a treia: Viorel Moraru, minunatul căpitan al echipei naționale, Radu Demian, cu al său joc mereu mai complet, inimosul și combativul Mircea Rusu, Dumitru Zlătoianu, mereu mai tehnic și Mircea Iliescu, un tînăr al cărui joc crește de la meci la meci. Mai slabe ni se par, de data aceasta, liniile din față (aici selecționerii au preferat experiența, în dauna tinereții). De rezistența, vigoarea și rapiditatea lor va depinde, credem, soarta meciului.

În ceea ce ne privește, am opta pentru următoarea formulă de echipă: Penciu-Ciobănel, Wusek, Rahtopol, Teodorescu-Chiriac, Stănescu-Moraru, Demian, Zlătoianu-Preda, M. Rusu-Ionescu, Iordăchescu, Drobotă (Rădulescu). Dar să așteptăm opinia antrenorilor.

D. CALLIMACHI

BLĂGESCU

Categoric, pe Mărgărit Blăgescu fotografia nu-l flatează. Dar îl reprezintă: e sobru și dîrz, aproape sever (deși nu lipsit de voioșie). L-am introdus în pagina noastră din mai multe motive: în primul rînd, pentru a vi-l prezenta pe căpitanul echipei Steaua, cel mai reprezentativ component al XV-lui militar; în al doilea rînd, pentru a face cunoștință cu cel mai vîrstnic jucător din categoria A (îl precede pe Marinache) și în fine — cel de-al treilea motiv — pentru a asculta sfatul său, dat celor mai tineri, care vor apăra culorile naționale la 15 decembrie, la Toulouse, în meciul cu Franța.

Să vă satisfacem așadar curiozitatea. Pentru a-l cunoaște să-i facem o scurtă fișă biografică. A văzut lumina zilei acum 38 de ani, în comuna Oancea, de lîngă Galați, dar de îndată ce a prins a gînguri, a venit cu familia la București. Sportul i-a plăcut încă din liceu. A început-o cu atletismul, handbalul, canotajul, dar s-a dedicat repede rugbiului. A apărat culorile școlii sale, N. Bălcescu, și apoi pe cele ale fostei Academii Comerciale. La Steaua joacă din 1948. A debutat ca linia a treia, dar s-a consacrat rapid ca un linia a doua deși, pentru necesitățile clubului, a jucat uneori și pilier. A cîștigat cinci campionate și a cucerit de șase ori „Cupa R.P.R.". Din 1952 e maestru al sportului. Valoarea sa certă l-a promovat în echipa națională, pe care nu a părăsit-o din 1953 (Romînia—Italia 14-16) pînă în 1957. Apoi s-a retras, pentru a ceda locul celor mai tineri, dar în echipa sa de club a rămas la fel de eficace ca înainte. Alte pasiuni sportive: bobul (campion la dublu, cu Ciplea și concurent la Olimpiada din 1956, de la Cortina d'Ampezzo: locul 14) și alpinismul (este un mare prieten al munților, pe care i-a colindat în lung și-n lat, participînd la nenumărate ture alpine de mare dificultate).

Vreți să știți desigur care este secretul longevității sale sportive! Ne-a spus-o el însuși. Duce o viață sportivă exemplară: opt ore de somn (începînd de la ora 22), scularea la 6 dimineața este însoțită de cuvenita gimnastică de înviorare, întotdeauna o masă cumpătată, cu evitarea băuturilor alcoolice și multilateralitatea (nu întrerupe nici iarna și nici vara activitatea sportivă).

Și acum, în încheiere, să ascultăm părerea pe care maestrul sportului Mărgărit Blăgescu o exprimă — prin intermediul revistei noastre — asupra meciului cu Franța: „Să sperăm că antrenorii vor alcătui cea mai bună formulă de echipă, capabilă să ne reprezinte cu cinste în confruntarea cu naționala Franței. O apărare bună, dublată de o concepție clară de joc și o mare putere de luptă ne vor ajuta, desigur, să încheiem onorabil anul rugbistic, dovedind în continuare posibilitățile largi ale sportului nostru nou."

Antrenori și jucători, luați aminte, avem de-a face cu o părere cît se poate de competentă.

(D.C.)

FRAŢII NICA

CAMPIONATUL

La ora cînd apar aceste rînduri campionatul este încheiat. Și, ca niciodată în ultimii ani, avem un campion autoritar (STEAUA) care a dominat categoric întrecerea de-a lungul ei (22—19—3—0 309:70—63). Să nu guști din paharul amar al înfrîngerii și să termini întrecerea cu 5 puncte avans cînd ai niște adversari care poartă nume ca: Grivița Roșie, Dinamo, Progresul, Știința Cluj, Gloria etc., e o performanță deosebită care se cuvine subliniată apăsat. Dar cu tot acest palmares categoric al Stelei, întrecerea pentru titlu a fost interesantă și a stat mult timp sub semnul echilibrului, dînd naștere unor partide spectaculoase. Redăm — in memoriam — trei imagini retrospective care pledează pentru frumusețea „rugbiului deschis".

1) ȘTIINȚA CLUJ—DINAMO 6-9. Atacă talonerul internațional, Paul Iordăchescu (un adept al jocului deschis), în stilul său caracteristic; îl susțin Zlătoianu (în stînga) și aripa Dragomir (14).

2) STEAUA—DINAMO 17-9. O demonstrație de joc modern furnizată de militari prin intermediul centrului lor, Aurel Nica (purtătorul balonului); în fața sa, în repliaj tînărul și talentatul centru dinamovist, Rahtopol.

3) ȘTIINȚA CLUJ—STEAUA 3-3. Un rezultat care face cinste studenților clujeni, egalii campionilor. Mijlocașul lor la grămadă, Horia Pop a fost mai rapid decît Bărbălău și își deschide spectaculos linia de treisferturi.

Foto: I. MICLEA — Cluj și V. BAGEAC

În lumea rugbiului se vorbește mult despre două celebrități: frații André și Guy Boniface, doi centri de faimă ai echipei „Cocoșului galic" și ai clubului campion francez. Mont de Marsan. Ne-am gîndit — și acesta e de altfel și pretextul fotografiei — că ei au un echivalent și la noi, la București: frații Aurel și Gheorghe Nica. *Asemănări*: joacă, la fel ca francezii, la centrul terenului, iar talentul nu le este cu nimic mai prejos. *Deosebiri*: există un evident decalaj de experiență în favoarea francezilor, apoi frații Nica nu joacă în același club și, în plus (poate tocmai din acest motiv), nu alcătuiesc perechea de centri ai naționalei. Și acum să vi-i prezentăm pe frații Nica.

AUREL NICA (25 de ani, 1,75 m, 75 kg, seamănă mult ca figură și gabarit cu campionul ciclist francez Jacques Anquetil), joacă pe postul de mijlocaș la deschidere, dar mai ales pe cel de centru, pe care ne-a declarat că-l preferă. A debutat în 1954 la juniorii Unirii (pe atunci Constructorul). În 1955 a fost campion cu juniorii Clubului. Primul său profesor: D. Ionescu. După ce a apărat timp de aproape un an (1957) culorile Metalului, a trecut la Steaua, club în care joacă și astăzi. În 1961 și 1963 a fost campion. A fost o dată internațional în 1959, cînd a jucat în echipa de tineret în partida cu R.D.G., în plus a mai susținut 11 jocuri internaționale cu Steaua în Italia, Cehoslovacia și în țară. Cu fratele său a făcut pereche o singură dată, acum recent, cu ocazia unui antrenament de selecție a lotului național. A mai jucat handbal, baschet și, mai ales, fotbal la juniorii Constructorului.

GHEORGHE NICA (20 de ani, 1,79 m, 76 kg — are un gabarit ideal pentru rugbi) joacă pe postul de centru. A debutat tot la juniorii Unirii, în 1958, primind îndrumările aceluiași profesor, D. Ionescu. După ce a promovat în echipa de seniori, a trecut anul acesta în formația de bază a clubului Dinamo. A jucat de patru ori în echipa reprezentativă de tineret în 1962, iar anul acesta a făcut parte din aceeași echipă participînd la competiția dotată cu Cupa Păcii. În 1959, 1960 și 1961 a fost campion cu echipa de juniori a Unirii. Îi place atletismul și fotbalul. Manifestă predilecție pentru loviturile de picior așezate sau căzute.

Să sperăm că antrenorii vor lua în cele din urmă în considerare talentul celor doi tineri frați și-i vor reuni în cadrul unei aceleiași linii de atac într-una din selecționatele țării. Ei merită din plin o asemenea cinste și, mărturisim, ar fi foarte frumos ca-ntr-o bună zi să asistăm la un duel „frații Boniface — frații Nica".

PALOȘANU

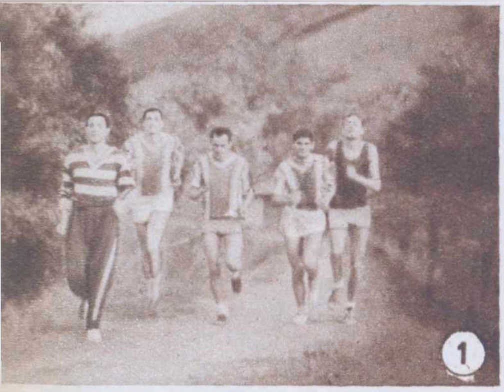
Timp de aproape patru ani, internaționalul Alexandru Paloșanu, student la filologie, a activat ca jucător și apoi ca antrenor la Știința Cluj. Fotografia din stînga reprezintă momentul pauzei din jocul Știința Cluj—Steaua 3—3, desfășurat luna trecută în Parcul Babeș. Acesta a fost ultimul joc condus de Paloșanu la Cluj, ca antrenor, înaintea revenirii în Capitală. Iar rîndurile care urmează poartă amprenta unui mic bilanț:

„Părăsesc cu destule regrete o echipă pe care e greu să n-o îndrăgești. Știința continuă să fie cea mai bună echipă a provinciei, fapt demonstrat mai ales prin rezultate bune obținute în ultimii ani în fața fruntașilor. 6—3 și 8—6 cu Grivița, 8—9 și 3—3 cu Steaua la Cluj și 0—3 la București, 6—9 și 3—9 cu Dinamo la București. Studenții clujeni au meritul de a fi rezistat înaintării și individualităților de la Steaua, fanteziei dinamoviste și prestigioasei linii a treia a grivițenilor.

Progresul realizat de clujeni se referă la ameliorarea jocului în grămezile deschise, la participarea activă a tuturor celor 8 înaintași, la organizarea și clarificarea generală a jocului. Știința este o echipă tînără. Din echipa-etalon Chirilă, Bucur, *Gebefügi* — Catană, Buzilă — *Căliman*, *Sălăjan*, Petreanu — *Horia Pop*, Munteanu — *Simion*, *Cordoș*, Terböczi, Baba și *Gherasim*, *opt au fost promovați în ultimii doi ani (cei subliniați — n.r.).*

Știința are în continuare posibilități de progres. Desigur că există dificultăți obiective (antrenamentele pe grupe determinate de programul divers al orelor de curs, lipsa unor parteneri de joc apropiați în perioada necompetițională etc.), dar cu toate acestea mai sînt destule resurse ascunse nevalorificate. În ceea ce mă privește, ori de cîte ori Știința va juca la București, să fie sigură că în corul „Hai Știința" una din voci va fi a mea..."

DE LA CORESPONDENŢII NOŞTRI

„CONCURSUL PENTRU INSIGNA DE POLISPORTIV"

Nu de mult, în cadrul secţiei de baschet a asociaţiei sportive Aurul Brad au fost organizate întrecerile pentru trecerea primelor norme din cadrul „Concursului pentru Insigna de Polisportiv". Au participat toţi jucătorii echipei de baschet, recent promovată în categoria A.

Iată două imagini de la aceste prime întreceri. În foto 1 — cîţiva dintre baschetbaliştii de la Aurul în proba de cros pe 1.000 m. De la stînga la dreapta: Lăzărescu, Atanasescu, Antonescu, Găvăziuc şi Neuszatz. În foto 2 — exerciţii pentru proba de tracţiune în braţe.

MIHAI SUSAN — BRAD

CUPA AGRICULTURII

Anul acesta, faza interregională a Cupei Agriculturii a avut loc şi în comuna Teiuş din regiunea Hunedoara. La întreceri au participat 600 de concurenţi din regiunile Argeş, Bucureşti, Oltenia şi Hunedoara.

În imagine, echipele de handbal în 7, Ştiinţa (masculin) şi C.F.R. (feminin) din Teiuş, care au ocupat locul I.

VIRGIL ONOIU
— DEVA —

FOTBALIŞTII ŞCOLII

Elevul V. Buiuc de la Şcoala de meserii din Tr. Severin a trimis redacţiei noastre fotografia alăturată, fotografie care reprezintă echipa de fotbal a şcolii. Tinerii sportivi din imagine participînd la campionatul regional de fotbal pe anul 1963 au reuşit să cucerească titlul de campioni regionali. Acest frumos succes sportiv se datoreşte în bună parte şi profesorului de educaţie fizică George Mischie (antrenorul echipei) pe care îl puteţi vedea în fotografie alături de elevii săi fotbalişti.

Foto: V. BUIUC
— TR. SEVERIN —

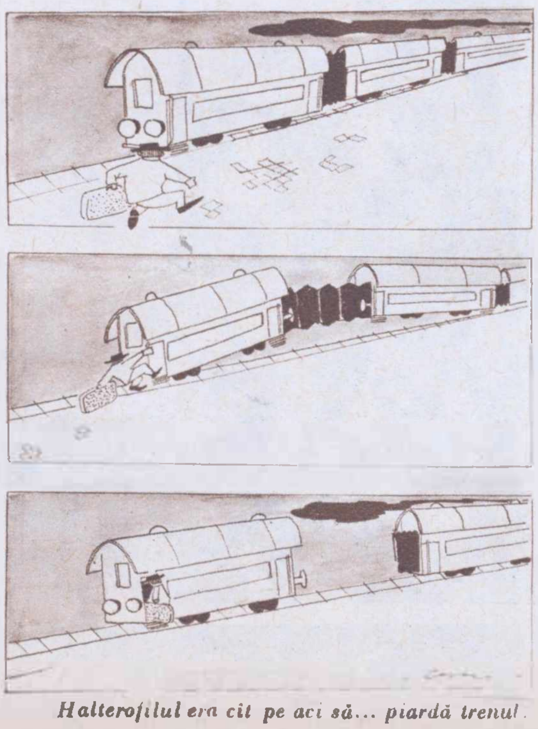

CONCURS DE MOTOCICLISM

Nu de mult, a avut loc la Craiova un concurs de motociclism. Cu acest prilej, peste 8.000 de iubitori ai sportului cu motor au aplaudat evoluţia deosebit de interesantă a celor mai buni motociclişti din regiunea Oltenia. Consiliul regional U.C.F.S. Oltenia a oferit premii în materiale sportive primilor trei clasaţi la fiecare probă.

Iată două imagini de la această frumoasă întrecere sportivă. **Foto 1:** o urmărire pasionantă în cursa motocicletelor de 250 cmc, cursă cîştigată de Radu Petrescu (Tg. Jiu). **Foto 2:** craioveanul Jean Constantinescu a terminat victorios la clasa 175 cmc. După cum se poate vedea, bucuria nu este numai a sa ci şi a celor două fiice ale sale care-l felicită pentru succes.

VASIA POPOVICI
— CRAIOVA —

Halterofilul era cît pe aci să... piardă trenul.

Desen de OCTAVIAN COVACI — BRAD

POŞTA REDACŢIEI

IONEL POPA, VIRGIL TRIFU şi RADU STOENESCU, elevi — Craiova. Albumele voastre cu fotbalişti pot deveni interesante dacă veţi selecţiona sportivii preferaţi în poziţii şi situaţii diferite. Un album format numai din busturi este destul de monoton şi, credem noi, destul de puţin atractiv. Oricum, vom căuta să ţinem seama şi de dorinţele exprimate.

ILIO FRECARDO — Titu. Adresa clubului Dinamo Bucureşti este următoarea: Şoseaua Ştefan cel Mare nr. 43 — Bucureşti.

V. BUIUC — Tr. Severin. Ne bucură faptul că doriţi să deveniţi corespondentul revistei noastre. Ca încurajare, după cum vedeţi, v-am şi publicat prima fotografie trimisă. Pentru viitor vă recomandăm să însoţiţi fotografiile cu texte scurte, în care numele proprii să fie scrise foarte citeţ.

PETRE ŢĂRANU — Timişoara. Este şi în intenţia noastră de a face paginile de fotbal cît mai interesante. Nu putem renunţa însă la celelalte sporturi în favoarea fotbalului. Revista noastră se adresează tuturor iubitorilor de sport, nu numai celor ce îndrăgesc balonul rotund.

ALEXANDRU NISTOR şi ALEXANDRU BOTICAŞ — Timişoara. 1) Revista „Sport" prezintă cititorilor săi, la rubrica „Pentru albumul dvs." toate echipele din categoria A. Aşa că puţintică... răbdare. În curînd va veni şi rîndul echipei favorite (U.T.A.). 2) Amănuntele pe care le doriţi despre fotbalistul Ţîrlea, le puteţi afla chiar de la el, scriindu-i pe adresa: asociaţia sportivă U.T.A., str. Poetului nr. 1-C, Arad. 3) În cele 13 campionate de cînd activează împreună în categoria A, Ştiinţa Timişoara şi U.T.A. s-au întîlnit de 25 de ori. Palmaresul dintre aceste formaţii se prezintă astfel: **Ştiinţa Timişoara** 25—5—10—10—31 : 42; **U.T.A.** 25—10—10—5—42 : 31. Şi acum rezultatele pe ani. 1948—1949: 0—2 şi 0—0; 1950: 0—4 şi 2—1; 1951: 2—2 şi 0—3; 1953: 0—0 şi 0—2; 1954: 1—1 şi 4—0; 1955: 0—1 şi 1—4; 1956: 2—1 şi 3—2; 1957—1958: 3—3 şi 2—2; 1958—1959: 1—1 şi 1—2; 1960—1961: 2—3 şi 1—1; 1961—1962: 1—0 şi 1—1; 1962—1963: 2—3 şi 1—1; 1963—1964: 1—2.

AURELIA MUSTĂŢEA — Tăşnad. Schioarelor Elena Zangor-Tom şi Marcela Bratu le puteţi scrie pe adresa: Poiana Braşov, cabana Poiana Ursului, reg. Braşov.

V. SECĂREANU — Braşov, N. MOCANU — Ploieşti, M. SUSAN — Brad. Am primit corespondenţele dvs. şi le vom publica în numerele următoare.

MEREU MAI MULT!

■ Vasile Burlacu văzut dintr-un unghi aproape inaccesibil marii mase a spectatorilor la o reuniune pe velodrom. În acest moment Burlacu pedalează dezlănţuit, cu capul în ghidon. Faptul că i se vede totuşi faţa, purtînd pecetea efortului, se datorează unui capriciu al aparatului de fotografiat, care a vrut să-l surprindă pe tînărul ciclist printr-o imagine luată de jos în sus, şi aceasta în timpul unui sprint, pe pistă.

Primul an de seniorat, prima mare victorie. Campion republican în proba de 1.000 m cu start de pe loc. Ne aşteptam să-şi manifeste bucuria exuberant. Să-şi îmbrăţişeze antrenorul, colegii, să radieze de fericire. Ori, nimic din toate acestea. Celor care-l felicitau le-a mulţumit cu un zîmbet care s-a părut mai de grabă protocolar decît pornit dintr-un sentiment de înaltă satisfacţie. Oare-l nemulţumea ceva pe **Vasile Burlacu**? Ce-şi putea dori mai mult decît victoria într-o probă, în care pe cărţile de vizită ale adversarilor scria: C. Dumitrescu, S. Duţă, I. Stoica, Gh. Bădără, Dan Popovici? Pentru un moment indispoziţia lui Vasile Burlacu ni s-a părut nefirească.

— Eşti campion, ce nu-i în ordine?

— *Timpul 1 : 13,5 este... nereprezentativ. Nu pentru 1 : 13,5 m-am pregătit eu. Cu puţin timp în urmă, în ţară şi apoi în Bulgaria, am realizat 1 : 12,9, chiar 1 : 12,5. Acum, la campionat, aş fi dorit un timp şi mai bun. La 1.000 m cu start de pe loc recordul republican este de 1 : 10,9. Faptul că Ion Ioniţă l-a realizat la Olimpiada de la Roma pe un velodrom pardosit cu parchet nu mă obligă să cred că performanţa nu poate fi egalată sau chiar întrecută, fie şi pe un velodrom din beton, ca de pildă acesta, al nostru. Trebuie să muncesc. Să mă antrenez mai mult, din ce în ce mai mult!*

Aflînd deci motivul supărării şi cunoscînd evoluţia sportivă a lui Vasile Burlacu, ambiţia aceasta, care nu-i dă răgaz să guste nici măcar bucuria cuceririi unui prim titlu de campion republican la seniori, nu ni s-a mai părut bizară. Şi ne-au venit în minte etapele vertiginoasei ascensiuni a acestui tînăr ciclist.

Proaspăt absolvent al unei şcoli de zootehnie, Vasile Burlacu a fost angajat în primăvara anului 1960 ca muncitor zootehnist la G.A.S. Sighireanu din comuna Dor-Mărunt, raionul Lehliu. În afara activităţii profesionale care-l pasiona, Vasile Burlacu mai avea o mare dragoste: ciclismul. În orele libere, cu bicicleta lui de oraş, Burlacu colinda şoselele care leagă comunele din preajma gospodăriei, dar nu la întîmplare. Încă din timpul şcolii citise tot ceea ce-i căzuse în mînă în materie de ciclism. Avea cunoştinţe avansate despre metodele de antrenament şi, fără să fie îndemnat de cineva, punea totul în practică pînă în cele mai mici amănunte: gimnastica de înviorare, încălzirea, lucrul cu haltere, nimic nu era neglijat.

16 aprilie 1960. Zi memorabilă pentru Burlacu. Atunci, la Călăraşi participă la primul lui concurs rezervat bicicletelor de oraş şi termină cursa victorios. În anul următor cucereşte primul loc în fazele pe comună, pe raion şi pe regiune ale campionatului republican deschis aceleiaşi categorii de biciclete şi îşi încununează succesele trecînd primul linia de sosire şi în întrecerea finală. *În luna septembrie, în comuna Basarab, raionul Calafat, Burlacu este declarat cîştigător la faza finală a Cupei Agriculturii.*

Intrat în atenţia federaţiei de specialitate, Vasile Burlacu primeşte o bicicletă de semicurse. Bucuria îi dă aripi. Îşi înzeceşte eforturile în antrenament şi astfel, în primăvara anului 1962, reuşeşte să se claseze pe locul întîi în patru concursuri deschise bicicletelor de semicurse.

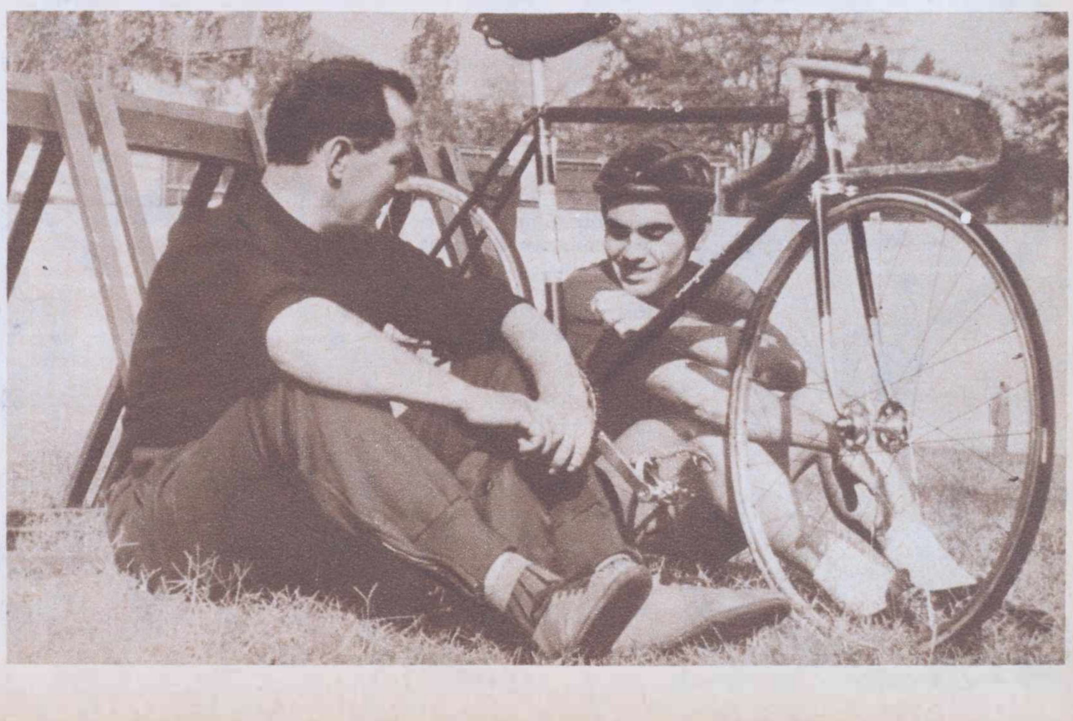
Ambiţia îl conduce continuu din urmă. În luna iunie se legitimează la clubul Steaua. Aici, în sfîrşit, încalecă mult visata bicicletă de curse. O bicicletă de pistă. Antrenorul Iulian Gociman abia are timp să-i dea cîteva îndrumări. Destule însă pentru ca în luna iulie, Burlacu să primească titlul de campion al oraşului Bucureşti la proba de semifond rezervată juniorilor. Un prim succes de prestigiu, un imbold pentru Burlacu spre ţinte tot mai înalte. Se antrenează, se antrenează şi... în luna septembrie, la campionatele republicane, cucereşte titlurile de campion de juniori la probele de viteză, 500 m şi urmărire individuală. Iar, ca să-şi aureoleze şi mai puternic titlurile proaspăt cucerite, face tentative de record şi reuşeşte să amelioreze nici mai mult nici mai puţin de 7 recorduri republicane (400 m, 500 m şi 1.000 m cu start lansat, 1.000 m, 3.000 m, 5.000 m şi 10.000 m cu start de pe loc).

Pornit pe panta recordurilor, toamna aceasta, în primul lui an de seniorat, Burlacu îmbunătăţeşte recordul republican la 1.000 m cu start lansat, iar împreună cu echipa Steaua ameliorează recordurile ţării la probele de urmărire pe echipe şi în cursa italiană. Ce-a urmat la ultimul campionat republican cunoaşteţi.

Da, pe Burlacu ambiţia îl conduce din urmă, iar modestia, conştiinciozitatea în tot ceea ce întreprinde şi respectul faţă de priceperea antrenorului îi ajută, îi slujesc să ruleze viguros pe drumul veritabililor campioni.

G. ŞTEFĂNESCU

■ Antrenorul Iulian Gociman şi elevul său Vasile Burlacu discutînd în pauza dintre două probe ale campionatului republican.

Magazin SPORTIV

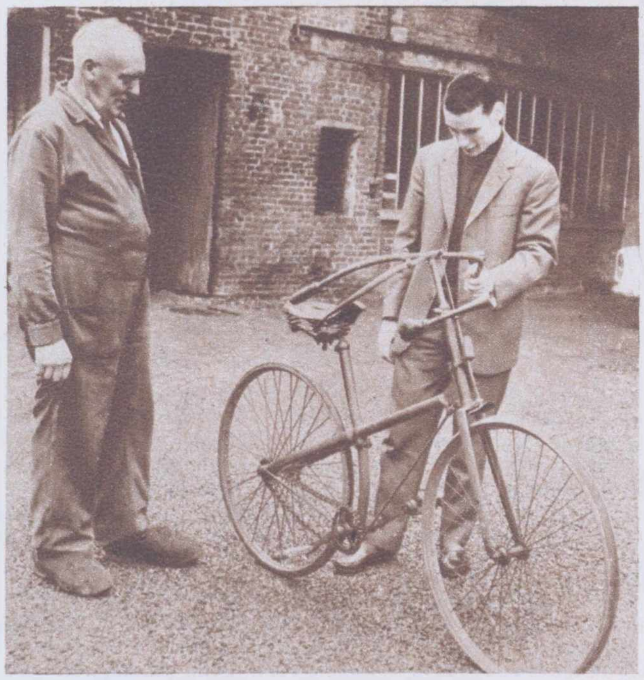
MOMENT SPORTIV

LA TEATRUL DE COMEDIE

Astă-seară se joacă piesa „Umbra". E momentul primei pauze. Spectatorii fumează în foiere, iar actorii, în loc să reintre în cabine, au dat buzna în „sala de ping-pong". Partida se angajează la repezeală, pentru că nu prea e timp. După cum bănuiți, dublu mixt: Învățatul (Iurie Darie) și Anunzziata (Vasilica Tastaman-Jenei) — stînga — contra cuplului Prințesa (Sanda Toma) și Umbra (Gheorghe Dinică). În mijloc, Vilegiaturista (Iarina Demian) face oficiul de arbitru, atribuind prima minge. Pentru orice eventualitate „Umbra", mare amatoare de încurcături, și-a procurat o minge, pentru a contesta sorții...

Termină, Dinică! Acuși bate gongul!!

Foto: PAUL ROMOȘAN

BICICLETA... MATUSALEMICĂ

Tînărul Willy Bocklandt, o mare speranță a ciclismului belgian, învingător în cîteva curse internaționale de mare amploare, a avut prilejul, într-una din aceste curse, să vadă o bicicletă cu adevărat vîrstnică. La Estaimbourg, în Belgia, un localnic, Médard, i-a prezentat „velocipedul" din fotografie: 80 de ani (descendent direct al drezinei probabil), 28 de kilograme, spițe perpendiculare de grosimea acelor de tricotat, lanțul lat de 2 cm, cauciucuri pline și frîna cu acțiune directă asupra acestora (și nu asupra jantei). Obișnuit cu biciclete ultra-ușoare, Willy Brocklandt a refuzat cererea lui Médard de a concura, fie chiar numai simbolic, într-o cursă pe acest instrument de muzeu.

Foto: A.F.P. — Paris

PRIMUL CONTRACANDIDAT

Pronosticurile olimpice ale specialiștilor se îndreaptă, în unanimitate, spre sovieticul Valeri Brumel, ale cărui performanțe sînt deocamdată net superioare concurenților săi. Iată însă că nu de mult, la Tokio, cu ocazia avanpremierei olimpice, tînărul student australian Anthony Sneazwell (21 de ani) a cîștigat săritura în înălțime (în absența lui Brumel) cu excelentul rezultat de 2,20 m. Nici n-a început bine anul preolimpic și valsul marilor performanțe s-a și dezlănțuit, aducînd în centrul atenției noi nume de candidați la medaliile olimpice...

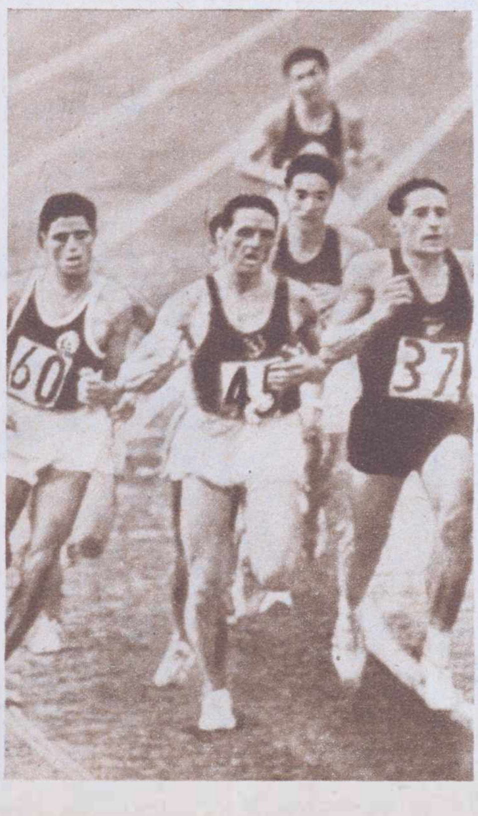

PIATKOWSKI VĂZUT DE SUS

Imaginația fotoreporterilor reușește uneori să le pună probleme celor care le privesc fotografiile. Imaginea alăturată e o dovadă în acest sens. Aproape să crezi că fotograful a concentrat două poziții succesive într-un singur clișeu. Doar umbra recordmanului Edmund Piatkowski (pe el îl reprezintă fotografia), mai bine spus umbrele, constituie proba trucajului. În orice caz, ambele poziții — inițială și finală în aruncarea discului — pledează în favoarea deosebitei tehnicități a celui care a adus nu demult Poloniei recordul mondial al probei.

Încă un amănunt: fotografiile au fost realizate, evident, la ore și poate chiar și în locuri diferite. Tot umbra ne-o dovedește...

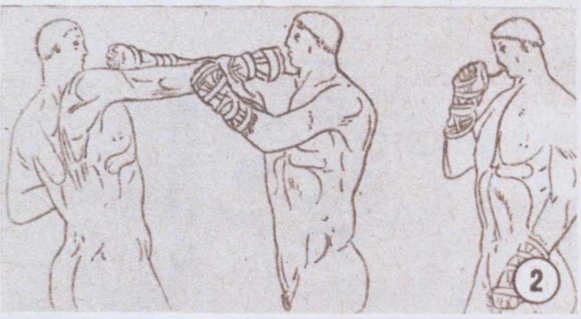
Foto: „Sportowiec" — Varșovia

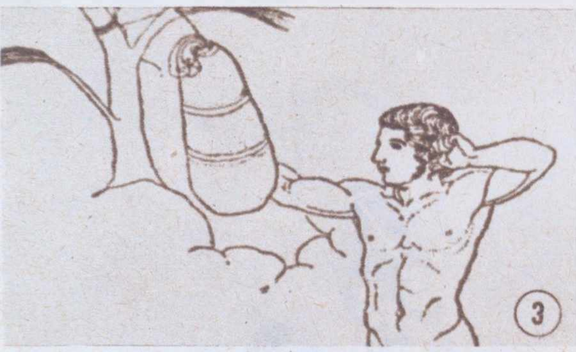

CONFIRMARE

Neo-zeelandezul William Baillie, pînă nu de mult aproape necunoscut cronicarilor de atletism, a confirmat, la Tokio, cu prilejul „Săptămînii sportive internaționale", că recentul său record al orei nu este o întîmplare și nici rezultatul unui antrenament intermediar între maraton și alergări pe pistă. El s-a clasat primul în proba de 10.000 m, în luptă cu adversari puternici. În fotografie, moment din cursă. Baillie are numărul 37, iar sovieticul Ivanov, clasat pe locul II, nr. 45.

DE-A LUNGUL VEACURILOR
(XIX)

În grupa exercițiilor grele, grecii includeau luptele, pugilatul și pancrațiul, care se bucurau de o largă apreciere, întrucît ofereau posibilitatea de a prețui corpul, forța și bărbăția practicanților. Luptele aveau trei forme de practicare: orizontală, verticală și lupta miinilor și a degetelor, în care combatanții se prindeau de miini și, prin stringerea degetelor, îl făceau pe adversar să ceară încetarea luptei ([1]). Pugilatul era asemănător boxului de azi, dar totuși cu deosebiri substanțiale. Astăzi, mănușile au rolul de a atenua lovitura; pe-atunci, pumnii erau goi sau înfășurați în curele cu ținte de plumb numite ceste (foto 1) care, desigur, amplificau lovitura. Apoi, nu exista o limită de timp, lupta ținînd pînă la abandon sau... k.o. absolut. Deseori această luptă dură și sîngeroasă avea un sfîrșit mortal. Iată un citat care ne redă, prin pana lui Pausanius, atmosfera și cruzimea pugilatului antic: *„Ziua era pe sfîrșite și cei doi atleți nu erau încă epuizați. Juriul a decis atunci ca fiecare să dea la rîndul său o lovitură în orice parte a corpului fără ca celălalt să se apere. Sorții i-au fost favorabili lui Crevgas din Epidomos. El îl lovi pe adversarul său la tîmplă, dar nu ținti prea bine și pumnul îl atinse pe Domoxenos, din Siracuza, deasupra ochiului stîng. Cu chipul însîngerat Domoxenos rămase totuși în picioare și ceru adversarului său să ridice brațul în sus. Cu degetele întinse îi dete atunci o lovitură între coaste atît de violentă încît mîna pătrunse în corpul sărmanului Crevgas. Beat de succes, Domoxenos trase afară măruntaiele adversarului său și le aruncă pe pămînt. Judecătorii îl descalificară pe Domoxenos, nu pentru moartea lui Crevgas, ci pentru că violase înțelegerea; scoțînd măruntaiele victimei afară, el dăduse o a doua lovitură“* ([2]). În foto 2 vedem o luptă cu pumnii înfășurați în ceste. Fără îndoială că așa ceva cerea o pregătire foarte serioasă. Dacă ați crezut pînă acum că mingea-pară, la care se antrenează boxerii de azi, e o invenție modernă, vă înșelați. Iată în foto 3 cum un tînăr grec de acum 2 000 de ani făcea antrenament cu mingea pară numită Korikos.

Pancrațiul era o combinație între luptă și pugilat (foto 4), cruzimea determinînd și aici rănile sau chiar moartea adversarilor.

---

[1] C. Kirițescu: „Palestrica“.
[2] Revista „Magazin“ din 22.X.1960.

ION TODAN
ASISTENT I.C.F.

(va urma)

GAGARIN ȘI ANQUETIL

Cu ocazia trecerii primului cosmonaut din lume prin Paris, fotoreporterii au putut imortaliza o stringere de mînă între două celebrități mondiale: Iuri Gagarin (stinga) și Jacques Anquetil (dreapta). Sau, cum se exprima un gazetar francez, „Tour du Cosmos“ îi întinde mîna lui „Tour de France“...

Risipă de energie, exuberanță, un nor de mingi. Cu toate acestea nu e un aspect din timpul unei recreații școlare, ci un antrenament al echipei britanice de fotbal Tottenham Hotspur. Se pare că „Spurs“, cum li se mai spune, au gînduri mari pentru sezonul 1963—64...

OAMENI ȘI MINGI

GASTON... AL DOILEA

Un atlet spre care sufragiile referitoare la titlul olimpic se îndreaptă în majoritate este belgianul Gaston Roelants, campionul european și recordmanul lumii la proba de 3.000 m obstacole. Învingătorul lui Vamoș de la Belgrad a arătat și în acest sezon că se află în mare formă și vizează medalia de aur la Tokio, anul viitor. Din acest punct de vedere, porecla de „Gaston al doilea“ i s-ar potrivi bine în cazul că ar învinge: „Gaston întîiul“ fiind Reiff, campion olimpic în 1948, la Londra... Iar întrucît în palmaresul atleților belgieni nu figurează prea multe titluri olimpice, titlul-poreclă ar fi valoros.

TERESA ȘI KARTUL

Actrița britanică Teresa Windsor, aflată actualmente la Roma pentru turnarea unui film, a devenit o pasionată a karting-ului. Iat-o în fotografie, echipîndu-se (n.n. parțial...) pentru un tur pe renumita „Pista d'Oro“ de lîngă Cinecitta, inima cinematografiei italiene.

IN ORICE OCAZIE
APARATUL CU TRANSISTORI
TURIST

O călătorie
în lumea muzicii
prin intermediul
discurilor
Electrecord
Muzică simfonică
Muzică ușoară
Muzică populară
În Capitală
vizitați magazinele:
Romanța
Calea Victoriei 48
Melodia
B-dul Magheru 16-18
precum și magazinele
din: Calea Victoriei 26
și B-dul Gării de Nord

SCHIȚĂ DE PROIECT

Cu pasul ferm, cu chipul oglindind încrederea în rezultatele bune ale îmbinării talentului cu conștiinciozitatea, Zoe Reznicenco, marea speranță a brasului nostru feminin, se prezintă la primul antrenament din anul preolimpic 1963-1964 în bazinul acoperit Floreasca.

A sosit frigul de toamnă și centrul de greutate al activității celor mai buni înotători din București s-a mutat la bazinul Floreasca. Printre ei, Zoe Reznicenco, din lotul olimpic. Am surprins-o cînd sosea la unul din primele antrenamente la bazinul acoperit (în fotografie) și am rugat-o să ne spună cîte ceva despre proiectele ei pentru iarna 1963—1964, adică pentru primele luni ale anului olimpic...

„Proiecte... Mai degrabă o schiță de proiect. Sînt elevă în clasa a IX-a și, bineînțeles, școala este pe prim plan. În ceea ce privește antrenamentul, întrucît mai mult la el mă refeream pronunțînd cuvîntul „schiță", va fi mult mai intens și, sper, mai rodnic. E drept, sezonul 1963 s-a prelungit mai mult ca altă dată, dar îndeplinirea normei olimpice s-a lăsat așteptată... Mi-a părut nespus de rău că pe lista publicată în presă, cuprinzînd numele celor ce și-au realizat norma, nu figurez și eu. Explicația? Fără să caut scuze, pot spune că am avut o doză serioasă de ghinion, adică nu m-am simțit bine cu sănătatea tocmai în preajma celor mai bune ocazii de a reduce balastul de secunde. Pentru 1963, mi-au lipsit 12 zecimi de secundă, adică — 2 : 58,2 față de 2 : 57,0. Mă refer, desigur, la norma pe distanța de 200 de metri. probă olimpică. Pe 100 de metri, în concursul București—Berlin, am mers — sîmbătă — mai bine, dar a doua zi, duminică pe 200, cu toate că am concurat alături de Ursula Kueper, n-am făcut mare lucru. În orice caz, mai degrabă voi realiza norma pe 1964 — 2 : 55,0 — decît pe aceea de anul acesta; acum, practic, nu mai este timp. În schimb, intru în perioada de acumulare, dacă pot să mă exprim astfel. Antrenament, antrenament, antrenament: gimnastică în primul rînd, ceva schi, excursii, extensoare, corzi de cauciuc. Cu halterele nu mă... împac prea bine, în sensul că mă ajută, după părerea mea, mai puțin decît celelalte exerciții despre care am amintit. Totuși, nu vor absenta din programul meu. Sînt foarte dornică să obțin performanțe bune și, criteriu de consacrare a valorii, să îndeplinesc norma pentru Tokio. Știu că participarea la Jocurile Olimpice este condiționată de rezultate și sper că sfaturile competente ale antrenorului meu, Mihai Mitrofan, alăturate energiei cu care voi munci la antrenamente, se vor solda cu rezultate bune. Cît de mult aș vrea să ajung în finala olimpică a probei!

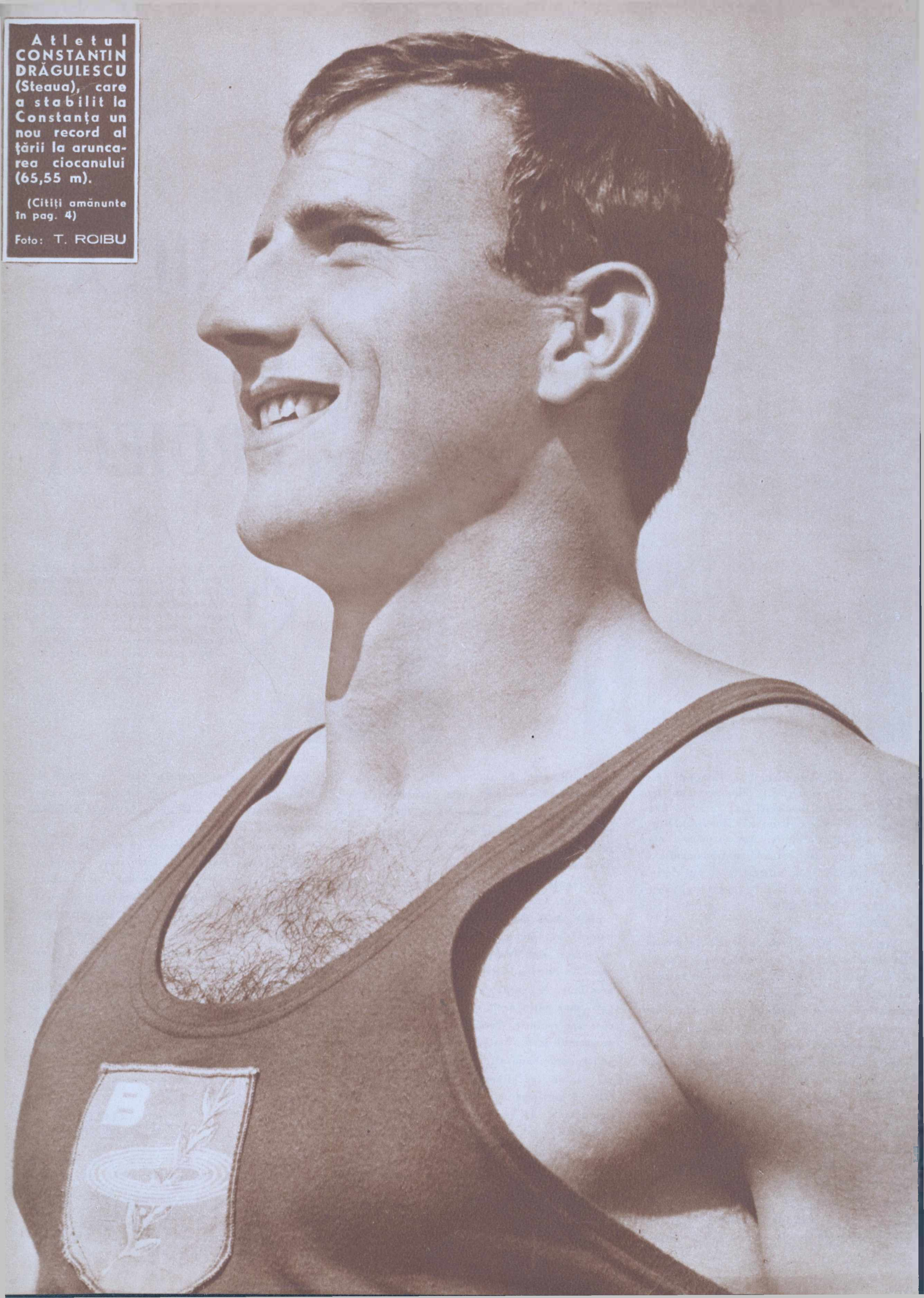
Ușor nu va fi însă în nici un caz. Îmi trebuie mai multă rezistență. Iată, spre exemplu, Ursula Kueper: are 26—27 de ani, mult pentru înotul de performanță la nivel internațional. Are însă 20 de ani... de înot și o deosebită experiență de concurs. Eu n-am decît 15 ani, dar — deși am învățat să înot la 7 ani — pot spune că practic înotul doar de 3 ani și jumătate, de la 11 ani și ceva! Da, da, veți spune că am tot timpul. Din multe puncte de vedere, așa este. Dar, din păcate, Jocurile Olimpice se desfășoară doar o dată la patru ani, și nu țin seama de vîrsta... mea!

Acum știți și de ce mi-am făcut o atît de amplă schiță de proiect..."

G.R.Ș.
Foto: P. ROMOSAN

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.10.05 și 11.91.18.
Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Publicitate, Agenția de publicitate Editura Scînteia, Piața Palatului R.P.R., bloc 8, telefon: 14.15.16.

43.806 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii Lei 2,50

Atletul CONSTANTIN DRĂGULESCU (Steaua), care a stabilit la Constanța un nou record al țării la aruncarea ciocanului (65,55 m).

(Citiți amănunte în pag. 4)

Foto: T. ROIBU